Nr. 149, juuni 2023

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

KRISTLIK USK ILMUTATUD KRISTUSE KIRIKU PÜHAS TRADITSIOONIS

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 2 (149) juuni 2023 Hind 6 eurot

SELLES NUMBRIS

Esikaane foto: Shutterstock
Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn
Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel
Toimetaja: Marjana Luist
Toimetuse kolleegium: Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Inna Välja, Jana Laaneser, Triin Tarendi, Küllike Evartov.
Ajakirja veebiversioonid: Rein Laaneser
Keeletoimetaja: Inna Välja
Küljendus: Taimi Pärna

Ärkamise ootel

Armas on kodupaik Eesti –
maa, saared, pikk merepiir,
maailma mastaabis väike,
meile ta piisavalt suur.

Loodus on siin põhjamaine,
talvel külm, lühike päev.
Lume all uinuv nii vaikselt
ootamas kevadet.

Kui valgus ja soojus tuleb,
tervitab linnulaul,
kaob ära tardunud olek,
pungad ja õied on puul.

Põllumees valmistab pinda,
kuhu võiks külvata. Ta
künnab ja kobestab mulda,
et vili võrsuda saaks.

Mure ning vaeva ja tööga
rajataks midagi uut,
niisama kergelt ei tule
see, mille väärtus on suur.

Mõnigi ükskõikseks jäänud,
tihti siin ümbrus on hall.
Armastus, usk ära läinud,
lootus on minekul.

Oleme imesid näinud,
Sul on veel tööd, kogudus!
Tea, meie Jumal on võimas
ja ta teeb midagi uut.

Veel Issand vajab me käsi,
palveid ja kuulekat meelt.
Ärka, siis rahvas saab abi
ning Issand saab austatud veel.

VELLI HOLLMAN

HOIA SILM PEAL!

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL
Facebookis aadressil
http://www.facebook.com/emk.koduteel
Veebikodus aadressil
http://www.metodistikirik.ee/koduteel
Issuu keskkonnas neljavärvilise pdf-ina aadressil
http://issuu.com/koduteel

Traditsioon kui rongirööpad

Traditsioon on nagu rongirööpad – ei ole vahet, milline on maastik, mis värvi on rong või kui kiirelt see sõidab – oluline on kindlalt rööbastel püsida. Sellise tabava võrdluse tõi ühel vestlusel traditsiooni kohta pastor Ele Paju.

Foto: erakogu

Käesoleva numbri fookusteema – traditsioon – on üks neljast usualusest John Wesley teoloogias. Eelmises numbris keskendusime Pühakirjale, mis on Wesley hinnangul teiste ususammaste suhtes ülimuslik. Piiblis ilmutatud kristliku õpetuse interpreteerimisel abistab meid kiriku traditsioon – meie eelkäijate, ennekõike varakiriku tõlgendused Pühakirja kohta. Traditsioon aitab meil Pühakirja mõista ilma seda omakasupüüdlikult väänamata. Piibel annab ohtralt võimalusi kontekstist väljavõetud tekstiosi tõlgendada vastavalt soovile. Kiriku traditsioon Pühakirja tõlgendamisel seab sellele vajalikud piirid – mööda raudteerööpaid liikudes ei saa ära eksida.

Selsamal traditsiooni teemalisel vestlusel ütles Ele, et traditsioonid perekonnas tekitavad ühtekuuluvustunde, annavad turvalisuse ja on osa pereliikmete identiteedist. Sarnaselt toimib traditsioon ka kirikus – meid defineerib ja liidab „üks Issand, üks usk, üks ristimine“ (Ef 4:4).

Mõnikord võib juhtuda, et mõne kirikuinimese identiteedi kujunemisel saab kristliku õpetuse asemel määravamaks kirikuhoone, jumalateenistusel kasutatav muusikastiil või jumalateenistuse struktuur. Mulle tundub, et eelnimetatu kuulub Ele poolt toodud võrdluses „rongi“ kategooriasse – vahend, mille abil eesmärgini jõutakse. Vaidlusalaseks teemaks on, kas rongi disain on maitse-eelistuse küsimus, midagi, mida tuleks kohandada lähtuvalt ühiskonnas toimuvatest muutustest, või midagi, mis peab jääma muutmatuks läbi aastatuhandete. Rongi värv, disain, lisavarustus ja restoranvaguni olemasolu on rongisõitjate jaoks kindlasti olulised, kuid sellest tähtsam on, kuhu jõuavad välja rööpad, millel rong sõidab.

MARJANA LUIST

EMK ja Koduteel õnnitlevad

17. juuni 1958, Andres Kapp (65)
26. juuni 1973, Jana Tamm (50)
30. juuni 1958, Valeri Lebedev (65)
4. juuli 1943, Helvi Kruusmann (80)
2. august 1973, Veronika Fjodorova (50)
7. august 1978, Liana Põld (45)
21. august 1938, Õie Rang (85)

Aastapäevad

1. juuni 1993, Gideoni laagri tegevuse algus (30)
9. juuni 1907, Eesti Metodisti Kirik (116)

Sündmused

15. juuni EMK Teoloogilise Seminari lõpuaktus
16.–18. juuni EMK Aastakonverents
25. juuni ajakirja Koduteel veebinar
26. juuni – 1. juuli vene- ja eestikeelne noortelaager 15+ vanusele
3.–9. juuli venekeelne lastelaager vanusele 8–12
11.–16. juuli venekeelne noortelaager vanusele 11–14
17.–21. juuli eestikeelne noortelaager vanusele 11–14
3.–6. august EMK Suvekonverents

Foto: Shutterstock

Hea majapidaja

Käesoleva teema üle mõtisklema ärgitas mind John Wesley samanimeline jutlus, mille ta pidas Edinburghis 1768. a mais. Uue Testamendi üks tuntumaid tähendamissõnu räägib talentide kasutamisest (Mt 25).

Foto: erakogu

Enne võõrsile rändamist jagas isand oma varanduse sulaste vahel ning tagasi saabudes päris neilt aru, kuidas sulased olid nende kätte usaldatud varandusega ringi käinud. Kahele sulasele, kes olid isanda rikkust suurendanud, sai osaks tunnustus – „sa oled olnud ustav pisku üle, ma panen su palju üle.“ Seevastu sulast, kes otsis üksnes põhjendusi oma mittetegutsemise õigustamiseks, tabas isanda täielik hukkamõist – „kõlbmatu sulane heitke välja kaugele pimedusse, seal on ulgumine ja hammaste kiristamine!” Tähendamissõna talentidest võiks tinglikult pealkirjastada ka kui lugu „Heast majapidajast“, sest see kõneleb meie kätte usaldatud aarde väärtustamisest ja vääristamisest. Jumal on igaühte meist varustanud mitmesuguste teadmiste ja oskustega, et me täidaksime tema antud ülesandeid siin maa peal. Kirjas korintlastele nimetab apostel Paulus mõningaid Vaimu poolt antavatest andidest: imetegude ja tervendamisand, prohvetliku kuulutamise ja vaimude eristamise and,

keeltes rääkimise, aga ka tõlgendamise and (1Kr 12:8jj). Vahest veelgi tähtsam kui konkreetne and on aga see, et me ei jätaks meile antud vaimulikke rikkusi hooletusse (1Tm 4:14), sest ühel päeval nõutakse meilt aru nende kasutamise kohta: „Anna aru oma valitsemisest, sest sa ei või enam valitseda!“ (Lk 16:2). Niisiis – mismoodi toimetan mina Jumala antud rikkustega, milline majahoidja ma olen?

Majapidaja amet suurte volituste ja ka vastutusega

Oma igapäevase palgatöö tegemiseks varustab tööandja meid reeglina mitmesuguste töövahenditega. Kontoritöö puhul võib selleks olla arvuti ja telefon, müügiesindajal ametiauto, laboritöö puhul mõni kallim mõõteriist. Neid töövahendeid meie kätte usaldades eeldab tööandja, et me kasutame neid sihipäraselt ettevõtte huvides ning mõistetavalt on tal õigus ka kasutamise kohta meilt aru pärida. Eelpool loetletud asjadest enamik liigitub mõiste „väikevahendid“ alla, seda nii oma väärtust kui kestvust silmas pidades.

Aga kuidas on lood tõeliselt suurte asjadega, mis meie kätte on usaldatud? Nendega, millel on võime mõjutada ja suunata inimeste elusid ja teha seda nii positiivses kui negatiivses mõttes? Asjadega, mis mõjutavad inimesi ka siis, kui meie oleme juba igavikku läinud. Kui siinkohal tekib küsimus, millistest suurtest asjadest jutt käib, siis tasub vaid korraks mõelda sellele, millega Looja on meist igaühte varustanud. Me oleme Jumala looming, loodud „jumalanäolistena“, seega kõik ainulaadsed. Ei eksisteeri kahte sind või mind. Igaüks meist on varustatud vaid meile omaste teadmiste, oskuste ja tundemaailmaga ning igaühele meist on Jumal andnud selles maises elus ka konkreetse eesmärgi.

Pühakirjas on mitmel moel iseloomustatud Jumala ja inimese vahelist suhet. Kõrvuti Looja ja loodu suhtega iseloomustab Piibel inimest ka kui teenijat, sulast ja orja, võttis ju Jeesus siia maailma tulles endale „orja kuju, saades inimese sarnaseks“ (Fl 2:7). Eelnevatele lisaks on aga veel üks teenimise viis, mida me maa peal täidame, nimelt me oleme majapidajad.

Apostel Pauluse sõnul antakse igaühele „Vaimu avaldus ühiseks kasuks“

Samas mitte lihtsalt majapidajad, vaid Jumala majapidajad maa peal. *International Standard Bible Encyclopedia* (ISBE) järgi oli majapidaja amet tuntud juba Vana Testamendi aegadel. Nii oli Joosep Egiptusesse jõudes mõnda aega Pootifari majapidaja (1Ms 39:4), sama ametit täitis ka Jaakob oma onu Laabani karja hoides. Majapidaja ülesandeks oli juhtida oma isanda majapidamist ning tal olid laialdased õigused tema kätte usaldatud vara käsitlemise osas. Samas pidi ta olema valmis isanda nõudel andma aru oma tegudest. Luuka evangeeliumist loeme, et truudusetuse korral oli isandal õigus majapidaja koheselt ametist vabastada (Lk 16:2). Ka Uue Testamendi ajastu inimestele oli majapidaja amet tuttav ning selle ameti esindaja oli olemas enamikes jõukamates kodudes. Kreekakeelset sõna „oikonomos“, mis tähendab majapidajat, on eestikeelses Piiblis mõnel pool tõlgitud ka kui varahoidjat (Rm 16:23).

Seega oli majapidaja amet suurte volituste, aga ka vastutusega. Majapidajalt nõuti, et ta oleks ustav (1Kr 4:2), samuti õiglane ja kohusetundlik tema kätte usaldatu suhtes. Mõiste „majapidaja“ kasutamist leiame isegi kontekstis evangeeliumi teenimisega. Nii kutsus Jeesus oma jüngreid üles olema ustavad ja arukad majapidajad (Lk 12:42), apostel Paulus ja tema kaastöölised pidasid endid Jumala saladuste majapidajateks (1Kr 4:1) ning apostel Peetrus õhutas teenima teisi meile antud andidega „nagu Jumala mitmesuguse armu head majapidajad“ (1Pt 4:10). John Wesley sõnul väljendas nimetus „majapidaja“ väga täpselt inimese seisundit maailmas, näidates ära, millist teenimist Jumal inimeselt tegelikult ootab.

Jumala majapidajaks olemine tõstatab mitu tähtsat küsimust – mis on see, mille Jumal on meie kätte usaldanud ning mida me vastame kord igavikku kutsutuna Jeesuse küsimustele: „Milline majapidaja sa olid, kuidas sa käisid ümber Jumala poolt sulle usaldatud majapidamisega?“

Esmalt on Jumal meie kätte usaldanud meie hinged. Kogu loodust on üksnes inimesele langenud osaks olla „jumalanäoline“. Jumal on meid varustanud kordumatute võimete ja oskustega – mõistusega, võimega armastada, hoolida ning väärtustada, oskusega tähele panna ja kaasa tunda, igatsusega loota ja unistada, samuti rõõmu tunda ja kurvastada. Kõik selle ja enamgi veel on Jumal meile kinkinud ning selle sihipärase, Jumala plaanidele vastava kasutamise eest tuleb meil igavikus vastust anda vahest ka järgmistele küsimustele. Kas ma suutsin andestada ja lepitust otsida, kuigi patune süda tahtis oma õigust taga ajada? Kas ma hoidsin oma südame puhtana või andsin kiusatustele järele, sest nii oli märksa lihtsam? Kas ma vaatasin üleolevalt maaslamaja peale või andsin talle käe püsti tõusmiseks? Kas ma lasin ennast teenida või teenisin teisi? Kas mu tahe oli täielikult Kristusele üle antud? Kas terve minu elu oli kinnituseks sellest, et ma Jeesust nii sõnas kui teos järgisin?

Veelgi tähtsam kui konkreetne and on see, et me ei jätaks meile antud vaimulikke rikkusi hooletusse

Kõrvuti hingega on Jumal meie kätte usaldanud ka meie ajaliku füüsilise ihu: keha, käed ja jalad, pea ning erinevad meeled. Isegi kui see tundub esmapilgul harjumatuna, siis nii nagu meie oleme Jumala looming, nii on seda ka meie ihud. Kasutades apostel Pauluse sõnu, on meie ihu meis oleva Püha Vaimu tempel (1Kr 6:19). Jumal on meie käsutusse andnud ka meeled, mis avavad tee imelisse maailma: nägemise, kuulmise, haistmise ja maitsmise, samuti keele ja kõne. Kas ma maa peal olles kasutasin keelt õnnistamiseks või needmiseks? Kas ma suutsin vastu seista kiusatusele teisi taga rääkida? Apostel Jaakobus on keele kohta hoiatavalt lausunud järgmist: „Sellesamaga me õnnistame Issandat ja Isa, ja sellesamaga me neame inimesi, kes on sündinud Jumala sarnasteks. Ühest ja samast suust tuleb õnnistamine ja needmine“ (Jk 3:9-10). Kuidas olid lood minuga?

Jumala andide loetelu täiendavad mitmesugused meile antud oskused, võimed ja vaimuannid. Neid ande on Jumal andnud meile kõikidele, mitte

üksnes pastoritele või aktiivsetele kogudusetöö tegijatele, vaid meile kõikidele, sest me kõik oleme Jumala majapidajad siin maa peal. Kedagi meist ei ole jäetud selles osas vaeslapseks. Apostel Pauluse sõnul antakse igaühele „Vaimu avaldus ühiseks kasuks“ (1Kr 12:7). Loetletud andidest pole ükski meie tubli ponnistuse tulemus, vaid and Jumalalt. Meile antud annid võivad avalduda ka muudes oskustes, olgu selleks näiteks suhtlemisoskus ja juhiomadused. Anniks on ka raha, sest selle kaudu õpetab Jumal meile, kuidas olla hea, ustav ja arukas sulane meie kätte usaldatud rikkuse osas. Kas ma kulutasin raha moel, nagu seda oli Jumal mulle südamesse pannud või kulus see pillavat elu elades? Kas raha oli minu jaoks vahendiks head teha või rippus mu süda selle küljes? Kuidas olid aga lood aja kasutamisega? Kas võtsin igapäevaselt aega Pühakirja uurimiseks ja palveks või voolas see lihtsalt mu sõrmede vahelt?

Kõige selle ja veel paljugi enama üle on Jumal pannud meid ustavaks ja arukaks majapidajaks. Ometi on see meie kätte antud vaid seniks, kuni kestab meie maine teekond. Siit igavikku suundudes jääb meist maa peale maha meie maine vara, ihu ning veel paljud kingitud annid, millel kõigil on määratud kaduda koos meie lahkumisega igavikku. Nii tulebki kord meil kõigil Kristuse trooni ees seistes anda aru, kuidas me toimetasime meile antud kingitustega siin ajalikus maailmas. Kuidas ma kasutasin Jumala poolt mulle antud hinge, oma imelist surematut vaimu? Kuidas ma käisin ringi mõistusega, mulle antud määramatu teadmiste allikaga? Kas ma kasutasin mõistust maksimaalselt, et Jumalat paremini tundma õppida? Olin ma agar juurde õppima, et kasvada Jumala tundmises? Kas ma jagasin õpitut ka nendega, kelle Jumal mu kõrvale asetas, või kasutasin seda moel, et endast paremat muljet jätta? Kui tihti ma võtsin kätte Jumala Sõna ja seda tõemeeli uurisin, et sealt ammutada vajalikke juhtnööre kristlikuks eluks? Kas ma andsin parima osa oma finantsidest tagasi jumalariigi heaks või kasutasin seda oma lõbudeks? Kas ma eelistasin silma paista oma oskustega või kiirgasin Jumala valgust teistele? Kas ma valisin tee, mille Jumal mulle näitas või hoopis selle, mis näis sel hetkel lihtsam ja mugavam? Kas ma proovisin ligimest mõista või olin pigem hukkamõistja? Kas minu jaoks oli hingamispäev Jumalas hingamise päevaks või oli see täidetud ainult lõbustustega? Kas minu hing, ihu, mõtted ja igatsused olid kõik viimseni üle antud Issandale?

Kui me mõtleme aruandmiskohustusele tulevikus, siis oskame ka hinnata, kuivõrd väärtuslik ja tähendusrikas on see aeg, mis on meile maa peal antud. Iga aasta, kuu ja päev omab sel juhul meie jaoks suurt tähtsust. Mitte lihtsalt üks järjekordne aasta, vaid veel üks aasta elamist Jumala tahtmises ja tema ligiolus. Vahest aitab see teadmine, et mitte miski siin maa peal pole meie oma, vaid kuulub Jumalale, õpetada meile kõike seda tõeliselt väärtustama. Kuidas ma kulutan oma aega siis, kui tean, et see tegelikult kuulub Jumalale? Mida peaksin ma muutma oma praeguses ajakasutuses?

Jumal soovib, et me kasvaksime tema tundmises tema Poja sarnasusse. Selle tarbeks on ta varustanud meid kõige vajalikuga. Soovides nüüd olla head majapidajad, tuleb meil kanda hoolt selle eest, et meie mõtted, sõnad ja teod oleksid kooskõlas sellega, mida Jumal meilt ootab. See on tõeliselt suur väljakutse ning see jääb võimatuks missiooniks senikaua, kuni me loodame üksnes oma jõule. Meie ainsaks lootuseks ka selles väljakutses on ja jääb Jumala arm, mis on „ilmunud päästvana kõigile inimestele ja kasvatab meid, et me, öeldes lahti jumalakartmatusest ja ilmalikest himudest, elaksime praegusel ajal mõõdukalt ja õiglaselt ja jumalakartlikult“ (Tt 2:11–12).

HERKI TOMBERG
Tallinna kogudus

Allikas: Andreas Fjodorov koos tehisintellektiga

TRADITSIOONIST

Tõenäoliselt tekib sõna ***traditsioon*** kuuldes tänapäeva inimesel, eriti aga just kirikuvõõral inimesel, seos mingite kommete või tavadega, mis on mingis inimgrupis ajapikku tekkinud ja mida peetakse jõudumööda au sees. Näiteks peretraditsioonid jõulupühadel või sünnipäevadel, külakokkutulekud teatud puhkudel või riiklikud traditsioonid seoses kõikvõimalike aastapäevade ja tseremooniatega.

Foto: EMK pildikogu

Kirikus me räägime aga traditsioonist ehk pühast pärimusest, mida tihtipeale tähistatakse ka suure algustähega justnimelt selleks, et eristada seda inimlikest traditsioonidest. Ent mis see siis on?

Traditsioon

Sõna traditsioon pärineb ladina keelest (*tradere*) ja tähendab ‚vastu võtma ja edasi andma' – umbes nii nagu paljud meist on lapsepõlves telefonimängus kõrvalseisjalt midagi kuulnud ja siis selle teisel käel olijale edasi sosistanud. Asi on selles, et Jumala ilmutust ei anta inimestele igal ajastul või igale uskuma hakkavale inimesele algusest peale uuesti. Kristlus ei hüppa Uue Testamendi ajast käesolevasse aega justkui meil ei oleks mitte midagi õppida sellelt suurelt pilvelt tunnistajatelt (Hb 12:1), kes jääb vahepealsesse aega. Sajandite vältel on kristlased püüdnud tõlgendada evangeeliumi tõde oma aja tarvis.

Nagu öeldud, ei teki see tõlgendus tühjalt kohalt, kuigi praktikas on seda olnud kohata, kus eriti need liikumised või üksikkogudused, mis eitavad eelnenud kristlust selle ajaloolistes uskkondades, loovad omaenda tõlgenduse, eirates suuremal või vähemal määral Kristuse Kiriku aastatuhandete pikkust pärandit. Ent Evangeeliumi edasiandmine ja vastuvõtmine inimeselt inimesele, paigast paika ja põlvkonnalt põlvkonnale on ristiusu ajaloo olemuslikuks dünaamiliseks elemendiks. Sõnastused ja

praktikad, mis kasvasid välja konkreetsetest olukordadest, moodustavad varaste kristlike osaduskondade ühiskogemuse pärandi.

Traditsioon on selle jätkuva armukeskkonna ajalugu, milles ja mille kaudu elavad kõik kristlased, Jumala ennastandva armastuse ajalugu Jeesuses Kristuses. Sellisena ületab Traditsioon kõik kohalikud traditsioonid.

Selles Traditsiooni sügavamas tähenduses omavad kõik kristlased ühist ajalugu. Selles ajaloos eelneb kristlik Traditsioon Pühakirjale, ent ometi saab Pühakirjast selle Traditsiooni eriti konkreetne väljendus. Nõnda siis ei vastanda metodistid Pühakirjast ja Traditsioonist kõneldes neid teineteisele, vaid näevad neid Jumala ühe ja ühtse ilmutuse kui üheainsa allika kahesugust edasiandmise viisi. Pühakiri ja Traditsioon on läbi Kiriku ajaloo olnud alati tihedalt teineteisega seotud just selles mõttes – lähtudes ühest allikast ja suundudes ühele ja samale eesmärgile – kuulutada Kristusest.

Pühakiri ja Traditsioon

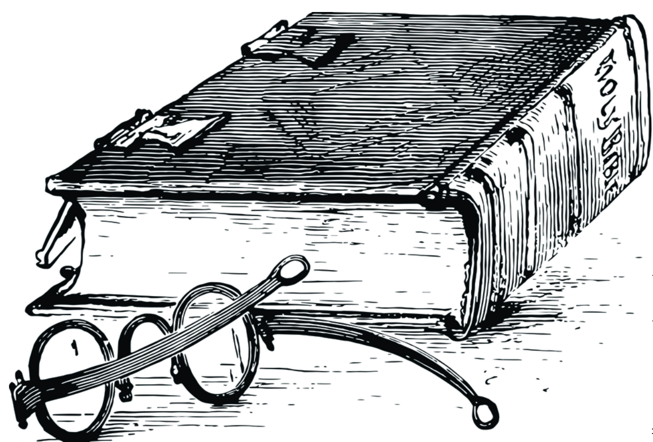
Mõnikord näib tänapäeva kristlastele – kuna me Pühakirja saamisloole väga sageli ei mõtle – et Piibel oleks justkui esimesest nelipüha päevast peale kogu aeg meile tuntud kujul olemas olnud. See on ju meie õpetusalus, tihti on see ka väärikas köites, igivana raamat – kuidas siis teisiti! Ent tegelikult tegutses Kirik üle kolmesaja (*sic!*) aasta ilma sellise Piiblita nagu meie seda praegu tunneme. Esimesed katsed pühakirja kaanonit ehk Piiblisse kuuluvaid üksikraamatuid määratleda tehti 2. sajandi lõpul, aga alles 4. sajandi keskpaiku lepiti kokku nendes raamatutes, mis ka praegu meie Piiblis leiduvad.

Niisiis, kuidas need asjad, mida Kirikus on tehtud ning mida öeldud ja kirja pandud, on ikka edasi kandunud? Siin tulebki mängu Traditsioon. Võiksime väga üldistavalt öelda, et kus iganes kristlikku usku inimeselt inimesele edasi antakse, seal on tegemist toimiva kristliku Traditsiooniga. Jutlus, raamat, märkused Piibli lugemisest, usu jagamine sõbraga – kõik see on toimiv Traditsioon. Traditsioon võib toimuda ka ilma sõnadeta. Viis, kuidas kristlane elab (söögipalve, ristimärgi tegemine, pühapäeval kirikus käimine), on üks vahendeid, kuidas edasi anda oma usku.

Siiski on algselt Traditsiooni mõistetud peamiselt seoses Pühakirja tõlgendamisega. Nimelt seisis algkogudus silmitsi tugeva liikumisega, mida nimetati gnostitsismiks. See oli mitmetahuline liikumine, millel ei puudu teatud sarnasus meie kaasaja New Age'iga. Gnostitsism oli mitmes asjas äärmiselt sarnane kristlusele, lisaks sellele kasutas see ohtralt Pühakirja lõike, ent tõlgendas neid viisil, mis ärritas kristlasi. Eriti ägedalt oli gnostikute vastu kirikuisa Irenaios (130–200). Irenaios ütles, et *regula fidei* (usu reegel ehk õpetusstandard) säilib korrektselt apostlikus Kirikus ning et Kirik on ustavalt kuulutanud üht ja sama evangeeliumi apostlite päevadest peale. Gnostikud seevastu ei saanud öelda, et nad oleksid selle jätkuvuse osa. Nad leiutasid vaid uusi ideesid, väites, et need on kristlikud. Irenaios rõhutas Kiriku ja tema ametimeeste (eriti piiskoppide) õpetus- ja jutlustamisameti katkematut järgnevust. Seega hakkas Traditsioon tähendama *Pühakirja traditsioonilist tõlgendamist* ehk *kristliku usu traditsioonilist esitust*, mis kajastub kiriku usutunnistustes ja avalikes õpetuslikes seisukohtades. See kiriku usutunnistuste sätestamine kui kiriku avaliku ametliku õpetuse väljendus on ääretu tähtsusega.

Ka kirikuisa Tertullianus (160–225) asus sarnasele seisukohale: Pühakirjast on võimalik selgelt aru saada siis, kui seda loetakse tervikuna. Jah, ta möönis paratamatuid vaidlusi teatud keeruliste kirjakohtade üle, ent eksiõpetajad võisid panna Pühakirja ütlema enam-vähem mida iganes. Sel põhjusel ongi Kiriku Traditsioon ülioluline, kuna see näitab, kuidas Pühakirja on Kirikus mõistetud ja ajast aega tõlgendatud. Seega leidus Pühakirja õiget tõlgendust ainult seal, kus hoiti alal tõelist kristlikku usku ja korda. Umbes sama vaadet jagas ka Athanasios, kes väitis, et Areiose kristoloogilisi eksitusi (et Jeesus on loodud olend; Ta pole Jumalaga samast loomusest ja seega Temaga mitte võrdne) poleks kunagi olnud, kui ta oleks jäänud ustavaks Kiriku tõlgendusele Pühakirjast.

Veelgi enam: Kiriku päris algusaastail, kui Uut Testamenti meile tuntud kujul veel ei olnud kokku kogutud, anti kristlikku sõnumit edasi ainult (suulise) Traditsiooni kaudu: evangeeliumid olid algselt jutustused ja mälestused Jeesusest; apostlite kirjad ringlesid ja neid kopeeriti ning loeti ette ühes ja teises koguduses. Ajapikku koguti kristlikud kirjutised kokku ja moodustus Uus Testament – aga nagu eelpool öeldud, alles 4. sajandil. See püstitas küsimuse, kuidas suhestusid need kirjutised Traditsiooniga? Esimestel sajanditel eeldatigi lihtsalt, et Uus Testament ja apostlitelt saadud pärimus olid kooskõlas. Ja nii see tegelikult oligi.

Illustratsioonid: Pixabay

16. sajandi luterlik reformatsioon ründas katoliku kiriku mõningaid omaaegseid praktikaid (nt indulgentsid) ja nimetas neid ebapiibellikeks. Sealt tekkis paljude protestantide seas tänini levinud arusaam, et Traditsioon on hulk mingeid kombeid ja praktikaid, millel pole midagi pistmist Piibliga ja et Traditsioon on justkui halb. Ent tõeliselt reformaatorid ei põlanud Traditsiooni, vaid olid selle kuritarvitamise vastu. Samas austasid nad kirikuisasid ja algkiriku usutunnistusi.

Traditsioon on niisiis apostlite pärand, mille kaudu Kirikut juhitakse Pühakirja korrektsele tõlgendamisele. See ei ole mingil juhul mingi salajane inimlik ilmutusallikas Pühakirja kõrval, mida meil tuleks kuidagi kahtlustada. See on pigem vahend hoidumiseks endale meelepärastest piiblitõlgendustest nagu me kõige esimesest näitest nägime. Pigem on vastupidi – kui me loobume Traditsioonist ja räägime *ainult Piiblist*, siis satume teoloogilistes väitlustes tupikusse. Heaks näiteks on meie aja lõputud vaidlused homoseksuaalsuse küsimuses. Kumbki pool väidab, et ta rajaneb oma seletuses ei millelegi muule kui Pühakirjale, lootes, et see annab tema argumendile vastupandamatu kaalu. Ent lõppkokkuvõttes on tegu patiseisuga, sest kelle „piibellik“ argument on siis „piibellikum“? Siin tulebki mängu Traditsiooni jõud: õige on see piiblitõlgendus, mis on traditsiooniline ehk selline, mida on Kristuse Kirikus igal ajal ning kõikjal usutud ja õpetatud. Traditsioonivälised tõlgendused on teksti väänamine endale sobivaks, ükskõik kui veenvalt nad ei kõlaks.

Kuidas siis on lugu hüüdega *ainult Pühakiri*? Kas me tuleme toime ilma Traditsioonita? Apostel Paulus õpetas Timoteost õpetama ja edasi andma kristlikku usku, mis tema kätte oli usaldatud. Usku antakse tavaliselt edasi inimeselt inimesele, seega Traditsiooni kaudu (nt juudid jutustavad oma pääsemisest Egiptuse orjusest paasaööl igal aastal; kristlased meenutavad Kristuse kannatust ja ülestõusmist pühal paasa-kolmpäevakul). Enamik meie teadmistest kristliku usu kohta jõuab meieni just nimelt sel kombel.

Nagu keegi on hästi öelnud, on kristlik hoiak Traditsiooni suhtes kokku võetud käsus austada oma isa ja ema. Traditsioon on kristlik usk, mille meile annavad edasi meie vaimulikud esivanemad. Nad väärivad meie austust ja lugupidamist. Põlata neid ja kujutada ette, et me võime ise otsast alata ja paremini teada, justkui neid poleks olnudki, on ülbe ja rumal seisukoht.

Tuntud kirikuloolane Jaroslav Pelikan on öelnud: „Traditsionalism on elavate usklike surnud usk; Traditsioon on surnud usklike elav usk.“

PRIIT TAMM
Tartu Püha Luuka kogudus

Endise superintendendi mõtteid EMKst ja ÜMKst

Olen mõnda aega mõtisklenud võimalike põhjuste üle, mis on võinud tuua Ühinenud Metodisti Kiriku (ÜMK) kohani, kus me ei ole mitte lõhenemise äärel, vaid nii sisuliselt kui praktiliselt juba lõhenenud. Jagan pelgalt omi arvamusi ja ei väida, et need ainsad põhjused on.

Foto: EMK pildikogu

ÜMK kui organisatsiooni toimimise alusdokumendiks on kirikukorra raamat „The Book of Discipline of the United Methodist Church“ – BoD (2016). Mahuka ingliskeelse raamatuna koondab see enamuses väga head materjali. Kuna kirikukorra raamatut täiendatakse-muudetakse iga nelja aasta tagant ÜMK Peakonverentsil vastuvõetud otsustega, ei ole me EMK-s pidanud vajalikuks seda eestikeelse raamatuna iga 4 aasta tagant kogumahus välja anda ning olemegi seni lähtunud ingliskeelsest versioonist. Tooksin siinkohal mõned väljanopped.

Kõige suuremaks proovikiviks on Ühinenud Metodisti Kirikule olnud läbirääkimiste pidamine kultuuriliste muutuste osas, mis puudutab sugu ja seksuaalsust ning seda eriti Ameerika Ühendriikides ja Euroopas. Konfliktid homoseksuaalsuse, abielu ja abordi küsimustes on katkematult jätkunud peaaegu konfessiooni moodustamisest alates. Need debatid on põhjustanud suuri Ameerika-siseseid, rahvusvahelisi ja oikumeenilisi lõhesid kiriku õpetuse ning korra küsimustes (lk 23-24).

Ühest küljest ÜMK ei kiida heaks homoseksuaalset praktikat ning peab seda tava kristliku õpetusega kokkusobimatuks. Seetõttu ei saa endast teada andnud praktiseerivat homoseksuaali vastu võtta ordinatsioonikandidaadiks, ei saa ordineerida vanemaks ega ei saa määrata piiskopi poolt teenimistöösse ÜMK-s (¶ 304, lk 226). Homoseksuaalsete liitude õnnistamist ei tohi ei meie kirikutes ega meie vaimulike poolt läbi viia (¶ 341, lk 278). Kuigi kõik inimesed on seksuaalsed olendid, olenemata sellest, kas nad on abielus või mitte,

lubab kirik seksuaalsuhteid ainult monogaamses, heteroseksuaalses abielulepingu kontekstis (¶ 161, lk 112).

Milles siis võivad peituda põhjused, miks ÜMK juhid ei saa või ei taha hoida kiriku kõige kõrgemaid vaimulikke juhte käitumas ja teenimas ülalmainitud väärtustele vastavalt? Peavad piiskopid ju seisma selle eest, et kirikukorda täidetakse igal tasandil. Kas ei või peituda osa põhjusest selles, et teiselt poolt kutsub kirikukord perekondi ja kogudusi mitte tagasi lükkama ega hukka mõistma lesbidest ja geidest koguduseliikmeid ega sõpru ning võtma endale kohustuse teenida kõigiga ning kõiki inimesi (¶ 161, lk 113)? Kõik inimesed võivad käia jumalateenistustel, osaleda tegevustes, võtta vastu sakramente ja saada kohalike koguduste liikmeiks (¶ 214, lk 155). Ainsaks tingimuseks on, et inimene peab saama ristitud ja tunnistama oma usku (¶ 215, lk 155). Ristimise eelduseks on lahtiütlemine kurjuse vaimsetest jõududest, maailma kurjuse jõu hülgamine ning oma patu kahetsemine ehk meeleparandus (¶ 217, lk 157).

Kas ei jäta BoD teatavat tõlgendusvabadust selles osas, mida kirik peab patuks ja mida mitte? Ilmselge on see, et me armastame kõiki inimesi. Kui aga tekib küsimus koguduse liikmeks saamisest, siis jääb lõppeks pastorile vastutus selgitada, mis on kurjus ja patt ning kuidas sellele selga keerata. Mulle on jäänud kahtlus, et siinkohal käituvadki pastorid erinevalt, ühed käesoleva artikli kolmanda lõigu printsiipide ja teised hoopis neljandas lõigus toodud põhimõtete kohaselt. Pastorit peaks õpetuse osas vastutavana hoidma superintendent. Kas seda aga

Foto: Pexels

alati tehakse? Mis juhtub, kui vastuvõetava uue liikme patukahetsus jääb aga poolikuks või kui teatavaid patte ei nimetatagi enam patuks ja neile ei paluta selga keerata?

Kui kirikukord annab võimaluse isiklikuks tõlgendusruumiks patu, meeleparanduse, päästmise ja usuelu pühadust puudutavates küsimustes, kui piiskoppide tasandil ei suudeta või ei taheta kirikukorda jõustada, kui erinevad pooled on aastate jooksul kasvanud lahku, tulebki küsida, kas ei oleks mõistlik eralduda. Olen osalenud Ameerika Ühendriikides ÜMK kolmel korralisel peakonverentsil (2008, 2012, 2016) ja ühel erakorralisel peakonverentsil (2019) ja tõdenud, kuivõrd erinevad võivad olla ühte kirikusse kuuluvate liikmete tõekspidamised, püüdlused ja taotlused. Mis veel kurvem, mõlemad osapooled, kaitstes omi väärtusi, on osutunud teisele poolele „liivateradeks kinga sees“, põhjustades mittemõistmist, pettumust, valu ning haiget saamist. Piibli järgi selline majapidamine ei ole jätkusuutlik. Kiriku vaimne ühtsus on niiviisi murenenud juba pikki aastaid.

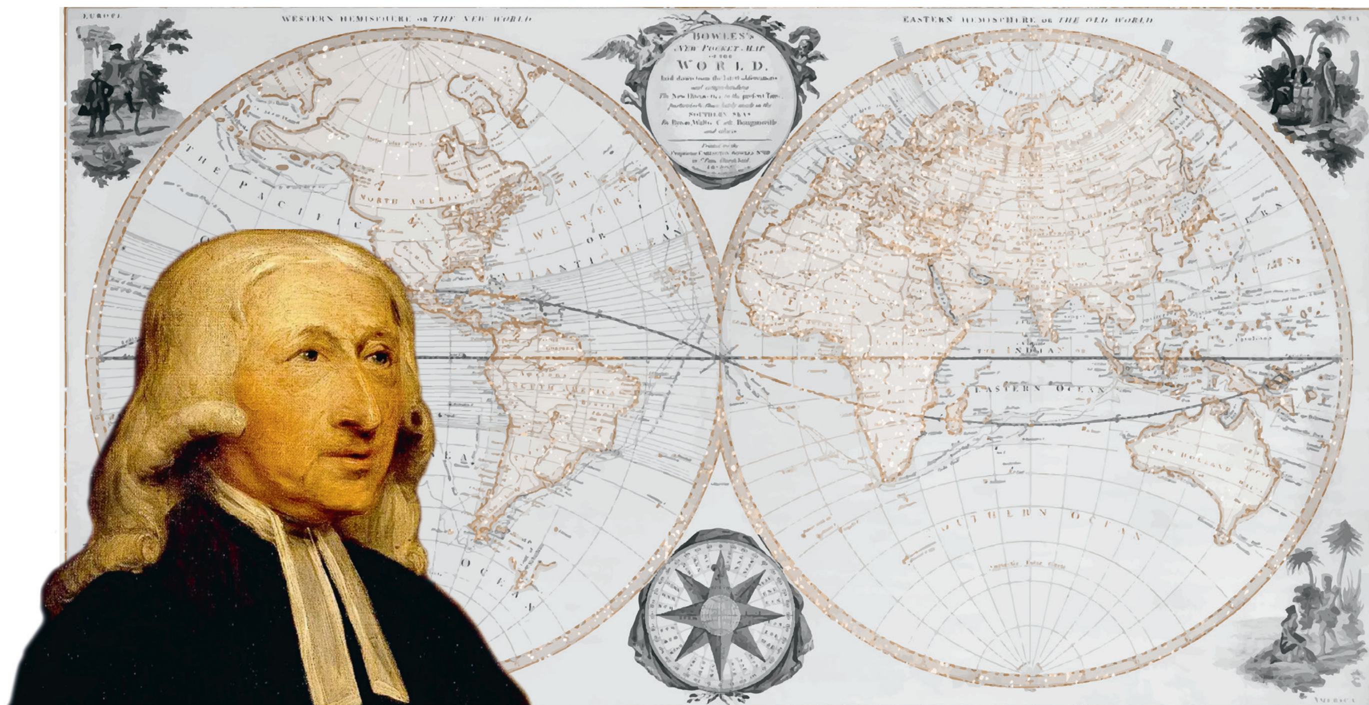
On ülioluline, kuidas valmistatakse kohalikus koguduses ette inimesi ristimiseks ja kogudusega liitumiseks. Kriitiliselt tähtsaks osutub ristitud väikelaste kristliku kasvatuse eeskuju tõsiuskliku isa ja ema näol. Jõudes eakaaslaste mõjuvälja lasteaias või koolis, on tarvis palvevõitlust, et lapse hing ei saaks saagiks pimedusele, mis püüab hakata teda ümber kasvatama. Piibel ja John Wesley standardjutluste kogumik peaks olema iga metodisti pere vastavalt igapäevaseks ja soovitatavalt iganädalaseks lugemismaterjaliks. Iga vähemalt 10aastaseks saav laps võiks saada kingituseks omaenda Piibli ja teda tuleks õpetada isa ja ema eeskuju näol seda ise igapäevaselt lugema ning palvemeelsuses uurima. Hoidku Jumal Eesti Metodisti Kirikut jääma kindlalt apostlite ja prohvetite alusele, kus Kristus on nurgakiviks, elades ise ja õpetades uusi pöördunuid Jumala Sõna ja Tema tahte järgi elama ning teenima.

TAAVI HOLLMAN
Rakvere kogudus

ERALDUMISPROTSESS

Käesoleva aasta märtsis kinnitas Ühinenud Metodisti Kiriku Põhja-Euroopa ja Euraasia Keskkonverents kirikukorra sätted, mille alusel on EMK-l võimalik ÜMK-st eralduda. Lahkumisprotseduuri järgi tuli EMK eraldumise kohta läbi viia hääletus igas EMK koguduses. Eraldumiseks on vaja vähemalt 2/3 EMK koguduste toetust. Artikli koostamise hetkeks on hääletus toimunud 21 koguduses ning kõik senised hääletustulemused on olnud EMK eraldumise poolt. Eesti Metodisti Kirikus on praeguse seisuga 24 kogudust. Lahkumistingimuste viimaseks nõudeks on aastakonverentsi lõplik kinnitus EMK lahkumiseks Ühinenud Metodisti Kirikust. Kui see on tehtud, eraldub Eesti Metodisti Kirik Ühinenud Metodisti Kirikust 1. juulil 2023.

MARJANA LUIST

Fotod: EMK arhiiv / repro

METODISMI TEE Wesleyst Eestini

Foto: EMK pildikogu

1. Metodismi algus Inglismaal

XVIII sajandil puhkes Inglismaal uus võimas usuline ärkamine, mille silmapaistvateks juhtideks olid anglikaani vaimuliku Samuel Wesley pojad John (1703–1791) ja Charles (1707–1791). Nad mõlemad olid tolleaegse Inglise riigikiriku vaimulikud kuni elu lõpuni. John paistis silma suurepärase evangelistina ja Charles heliloojana ning vaimulike laulude kirjutajana, kelle meloodilised kirikulaulud rikastavad veel tänapäeval kristliku muusika varasalve. Mõlema venna pühendunud vaimuliku töö tulemusena kinkis Jumal algul Inglismaale, hiljem kogu maailmale metodistliku liikumise.

John Wesley omandas teoloogilise hariduse Oxfordi Ülikoolis magistrikraadiga ja temast sai ühtlasi Lincolni kolledži kolleegiumi liige. Ta püüdis koos oma kolledžikaaslastest sõpradega taas avastada algkristlaste eluviisi, mille saavutamiseks koguneti regulaarselt vend Charlesi poolt alustatud Pühas Klubis. Johni eestvedamisel uuriti üheskoos metoodilise järjekindlusega kreekakeelset Uut Testamenti ja klassikalist kirjandust, palvetati, käidi iga nädal armulaual, suur osakaal oli heategudel ja vangide külastamisel. Kõik see ei jäänud kolledžis märkamata. Teised tudengid heitsid nende üle nalja ja hakkasid Püha Klubi liikmeid kutsuma mitmesuguste pilkenimedega: sakramentalistid, piiblikoid ja metodistid. John võttis viimase pilkenime hiljem kasutusele uue äratusliikumise iseloomustamiseks. Ent Püha Klubi ei muutunud ärkamise lähtepunktiks, sest ka kõige üllam südame püüe elu tõelise pühaduse järele ei vii sihile, kui seda tehakse oma jõus ja tarkuses. Pigem viib see patutundmisele.

Metodismi sünnipäevaks loetakse 24. maid 1738, kui noor preester John Wesley läks Londonis Aldersgate'i tänavas hernhuutlaste palvusele ja kuulis Martin Lutheri eessõna Rooma kirjale, et inimene saab üksnes armust õigeks Jumala ees. Ta koges, kuidas ta süda sai imeliselt soojaks ja ta sai sisemise kindluse oma pattude andestusest.

Värske uuestisünni kogemus mõjutas oluliselt John Wesley teoloogiat ja tema tegevust evangelistina. Suured hulgad tulid tema jutlusi kuulama. Puhkesid vaimulikud ärkamised Londonis ja peagi kogu Inglismaal. Ühes sellega tulid ka tagakiusamised ja vaen. Tal ei lubatud kasutada

kirikuid ja sageli tuli kuulutada vabas looduses, kuhu tulid kokku tuhanded inimesed. Ärganuid tuli koguda ja usuliselt kasvatada. Esimesed metodistid moodustasid ühinguid (*societies*), kus peeti klassikoosolekuid. Nad uurisid üheskoos Piiblit, palvetasid ja jutlustasid, juhindudes piibellikest moraalinõuetest ning elades Jumalast kingitud elu tema armus ja väes.

John Wesley oli visionäär, kelle elu motoks oli: „Maailm on minu kihelkond ja hingede päästmine minu elukutse." Selle püha eesmärgi nimel ta elas, kuulutades kõigile Kristuse päästesõnumit. Kuulsaks on saanud tema sõnad: „Andke mulle sada jutlustajat, kes ei karda midagi muud kui pattu ja ei igatse midagi muud kui Jumalat, ning ma ei hooli põrmugi sellest, kas nad on vaimulikud või ilmikud, nemad üksi raputavad põrgu väravaid ja toovad esile taevariigi maa peal."

18. sajandil reisis Inglismaalt Ameerikasse palju õnneotsijaid. Nende seas oli ka metodiste: Philip Embury, kes 1766. aastal hakkas jutlustama New Yorgi linnas, mille tulemusena 12. oktoobril 1766 asutati vanim metodisti kogudus Põhja-Ameerikas – Wesley Ühing Ameerikas. 1769. aastal läkitas John Wesley Inglismaalt Ameerikasse esimesed kaks metodisti jutlustajat – Richard Boardmani ja Joseph Pilmoori. Samal aastal ostis Metodisti Ühing Philadelphias Saksa Reformeeritud Kirikult lõpuni ehitamata hoone 650 naelsterlingi eest. 24. novembril 1769 avati seal Püha Georgiuse kirik, esimene ja siiani säilinud kirik, mida võib pidada Ameerika metodismi hälliks.[1] 14.–16. juulil 1773 peeti selles

kirikus esimene metodisti jutlustajate konverents, kus osales 10 jutlustajat ja 1160 liiget.

Evangeeliumi kuulutus levis metodisti rändjutlustajate kaudu üle Ameerika. Iseseisev Piiskoplik Metodisti Kirik moodustus Ameerikas varem kui Inglismaal. 24. detsembril 1784 Baltimore'i kuulsal Jõulukonverentsil valiti kaks esimest piiskoppi – Thomas Coke ja Francis Asbury. 1795. aastal ehk neli aastat pärast John Wesley surma moodustasid tema järelkäijad Inglismaal metodisti kiriku.

1874. aastal ütles piiskop William L. Harris Rootsi Konverentsil, kus metodism oli juba kanda kinnitanud, et ta „nägi Jumala sõrme osutamas Soome ja Venemaa suunas". See prohvetlik nägemus täitus. 19. sajandi lõpus hoogustus metodistlik pühitsusliikumine Euroopas ja Venemaa Keisririigis, mille tulemusena tekkisid esimesed kogudused, ehitati esimesed kirikuhooned. Tänapäeval loetakse maailmas kokku üle 80 miljoni metodisti 138 riigis.

Helsingi soomekeelse koguduse misjonimaja Fredrikintoril, kus aastail 1907–1928 asus metodisti teoloogiline seminar.

2. Metodismi levik Soome ja Peterburi

Metodismi levik Eestisse on otseselt seotud Soome ja Ameerika misjonitööga Peterburis, seetõttu peatume sellel lühidalt. Juba XIX sajandi keskpaiku puutusid Skandinaavia ümberasujad Ameerikas kokku metodistidega, kes kodumaale tagasi pöördudes tunnistasid julgesti oma usust. Metodism levis Soome peamiselt Ameerikast saabunud meremeeste kaudu. 1866. aastal saabusid Ameerikast kaks madrust, Wilhelm ja Gustaf Bärnlund, Soome, oma kodulinna Kristinestadi (soome k Kristiinankaupunki) Pohjanmaa maakonnas ja hakkasid tunnistama päästmisest Kristuses, mida nad New Yorgis laeval „John Wesley" olid kogenud. Paljud pöördusid Jumala poole ja töö levis linnast ka naaberküladesse. Kahjuks vend Wilhelm oli kohustatud minema uuesti välismaale ja Gustafi haigestumise tõttu ei saanud ta tööd jätkata. Viimane püüdis abi saada Rootsi Aastakonverentsilt, kuid sealt ei õnnestunud jutlustajat saada.

Ometi – alustatud tööst oli kasu, sest Jumala Sõna ei tule tühjalt tagasi. Aastaid hiljem, 1929. aastal osales Karl

[1] The Methodist Year Book, 1913. Oliver S. Baketel, Editor. New York and Cincinnati, The Methodist Book Concern, 25.
[2] Kuum, Aleksander. Kaks nädalat Soomes. – Kristlik Kaitsja nr 10, oktoober 1929, 144.

Kuuma poeg Aleksander Kristinestadis Soome Epworth Liiga noortekonverentsil. Tema andmetel just selles 300 elanikuga sadamalinnas, kus elasid peamiselt rootslased, algas metodistide töö Soomes. 1882. aastal pühitseti seal esimene metodisti kabel. Selles metodistide hälliks nimetatud kabelis peeti ka eelpoolnimetatud noortekonverents. 1929. aastal oli linnas kaks metodisti kogudust, rootsi- ja soomekeelne ja üks hulgake usklikke, kes veel esimesest ärkamise ajast olid järele jäänud.[2]

Ärkamise võtmeisikuks võib siiski pidada Stockholmis usule tulnud pagari õpipoissi Karl Johan Lindborgi (1854–1926). Jaanuaris 1873, ühel pühapäevasel metodistide jumalateenistusel sai ta pattude andestuse ning peagi liitus ta Stockholmi metodisti kogudusega. Ta oli edukas oma töös ja rajas oma äri. Sellele vaatamata oli tal kutsumus kuulutada teistele evangeeliumi. Koguduse pastor B. A. Carlson ei soosinud aga vastpöördunu edasiminekut vaimulikus töös. Sellele vaatamata täitis too sõnakuulelikult ajaliku töö kõrvalt ka ülesandeid koguduses, kuni äri läks kahjumisse. Karl tegi järelduse: „Jumal pidi sel viisil näitama mulle teed, kui inimesed ei mõistnud, et Issand tahtis mind oma teenistusse.“ Pärast jutlustajatele ettenähtud eksamite sooritamist alustas ta evangeeliumi kuulutamist Sundsvallis, kus kohtus kaubareisil olevate soomlastega. Nähes nende alkoholilembust, soovis ta neid aidata. Lindborg sai Jumalalt nägemuse Soome minekuks. Ta saabus aastal 1881 Vaasasse ja alustas seal koguduse tööga. Seejärel läks ta Kristinestadi, kus G. Bärnlund oli oodanud viisteist aastat jutlustaja tulekut.

1881 tuli Rootsi PMK piirkonna superintendent J. Kihlström Vaasasse esimest metodisti kogudust rajama ja Soome liitus samal aastal Rootsi PMK Aastakonverentsiga. Lindborgi töö tulemusena sündis 1887 esimene soomekeelne kogudus Poris. Enne seda oli metodistlik liikumine jõudnud ka Helsingisse. Lindborg kutsus Rootsist appi vaimulikke, ent ressursside puudusel pidi ta leppima kohalike kaastöölistega. Lõpuks 1884 tuli pastor ja superintendent Bengt August Carlson Helsingisse ja samal aastal rajati seal rootsikeelne kogudus. Talle oli abiks ülikooli lektor Olof Edvard Florell. Helsingi soomekeelse metodisti koguduse ajalugu algab aastal 1894, kui Poris teeninud Gustaf A. Hiden määrati Helsingisse.

Aastail 1892–1903 tegutses Soome ja Peterburi Misjon Rootsi Aastakonverentsi alluvuses, millele pani aluse piiskop Isaac Wilson Joyce. Aastail 1904–1910 tegutses Soome ja Peterburi Misjon piiskop William Burti juhtimisel Soome Misjonikonverentsi alluvuses, 1911–1920 tegutses Soome aga juba täieõigusliku aastakonverentsina. 4. augustil 1911 asutas piiskop Burt eraldi Vene Misjoni, mille tegevus ei piirdunud enam kitsalt Peterburiga. Lõpuks 1925. aastal moodustati uue usuvabadusseaduse alusel Soome PMK.

Üheksateistkümnenda sajandi lõpus levis misjonitöö ka Peterburi. Teerajajaks oli Karl Johan Lindborg, kes aastal 1882 rajas sealsete rootslaste hulgas väikese metodistide ühingu. 3. augustil 1889 määras piiskop Charles H. Fowler Soome piirkonna superintendendi Carlsoni Helsingist teenima Peterburis ja Viiburis. Evangeelse töö tulemusena rajati Vassili saarel 10. novembril 1889 esimene venekeelne piiskoplik metodisti ühing. Töötegijateks olid põhiliselt rootslased ja soomlased tõlgi kaudu. Suure panuse andis Peterburis sündinud soomlane Hjalmar Salmi (1872–1936), kes valdas lisaks soome keelele rootsi, vene ja inglise keelt. Leif-Göte Björklundi andmetel viibis Salmi aastail 1902–06 Ameerikas, seal töötas ta Minnesota ja Michigani kogudustes, olles vanemaks ordineeritud USAs 1903. Tagasitulekul Soome 1906. aastal määras piiskop William Burt teoloogilise haridusega Salmi Peterburi koguduse pastoriks, kus ta töötas neli aastat. Seejärel töötas St Micheli (Mikkeli), Viborgi (Viiburi), Björneborgi (Pori) ja Joensuu kogudustes. 1920-ndate alguses viibis Baltikumis, alguses Tallinnas, siis Riias. Aastal 1925 tuli tagasi Soome. Ta jõudis töötada Uleåborg'is (Oulu), Kotkas, Riihimäel ja pikemat aega Viborgis (Viiburi), enne kui ta suri Tammerforsis (Tampere) aastal 1936.

Kui 10. oktoobril 1907 saabus Ameerikast Peterburi piiskop Burti poolt määratud energiline Soome ja Peterburi Misjoni superintendent ja varahoidja dr George Albert Simons, hakkas kogudus ja laiem misjonitöö kiiresti kasvama koostöös K. U. Strandroosi ja H. Salmiga. 7. veebruaril 1909 pühitses piiskop William Burt sisse esimese metodisti palvela Wirballenis (praegune Kybartai Leedus) ja 14. jaanuaril 1911 Tsaari-Venemaa esimese metodisti kirikuhoone Kovnos (praegune Kaunas Leedus). 7. augustil 1912 pühitses piiskop John L. Nuelsen Sigolovo külas palvela, mis jääb *ca* 50 km Peterburist ida poole. See oli esimene pühitsemistalitus tema Euroopasse tuleku järel. 1912. aastal alustas August Karlsson tööd Mariinski krais (praeguses Kemerovo oblastis), mis oli seotud Vene Misjoni tööga Siberis. 1920. alguses oli misjonär Nikolai Pöysti evangeeliumi kuulutuse kaudu tekkinud Venemaal ja Kaug-Idas juba kolmkümmend kogudust.

JÄTKUB AJAKIRJA JÄRGMISES NUMBRIS

ALLIKAD:

1. Björklund, Leif-Göte. Rikssvenska metodistpredikanters betydelse för metodistkyrkans framväxt och utveckling i Finland 1880–1923. Painosalama Oy. Åbo 2005.
2. Methodism in Finland and Russia. By Dr. George A. Simons, Superintendent. Methodism in Europe. A Quartely Magazine, Volume IV. March 1911, No. 1, 10-11.
3. Metodist-Episcopal-Kyrkans i Finland Årsbok 1920. Utgiven enligt konferensens beslut av Karl Hurtig. Ekenäs 1920, Ekenäs Tryckeri Aktiebolag. Konferenstabell 1892–1920, 3.
4. „Origin and Development of Methodism in Finland.“ – Suomi „The Land of a Thousand Lakes“ by Gustaf A. Hiden. Methodist Book-Room, Helsingfors.
5. Pöysti, J. Nikolai. Kristuksen kanssa Venäjällä ja Siperiassa. Avainsanoma, Helsinki, 1981.
6. Rajamaa, Tapani. Helsingin Metodistiseurakunta 120 vuotta. Helsinki, 2014.
7. Sinisalo, Sulo A. Uranuurtaja. Piirteitä pastori K. J. Lindborgin elämästä. Kuopio 1950. Oy. Kuopion Kansallinen Kirjapaino.

Foto: Shutterstock

Mõtteid vanaemadele ja vanaisadele

Kui perekonda sünnivad lapsed, siis ei ole kellelgi otsest kohustust vanemluskoolitustele minna või kasvatusvaldkonna raamatuid lugeda. Üksikud innukad vanemad siiski käivad koolitustel ja loevad ka vastavat kirjandust. Vanemluskoolitajana olen märganud, et huvi oma last mõista ja toetada suureneb pigem siis, kui laps hakkab teismeikka jõudma.

Aga kas ka vanavanemlus on midagi sellist, mida võiks õppida või mille üle teiste vanavanematega arutleda? Seekord tahaksin oma kirjutises mõtiskleda just vanavanemluse üle, toetudes muu hulgas Soome luterliku kiriku perenõustajate vanavanemluse ehituskivide koolitusest pärit mõtetele.

Lisaks on see teema minu jaoks ka väga isiklik, sest viimase kaheksa aasta jooksul olen olnud täiesti uues rollis – olen paljulapseline vanaema. Kui oma kolm poega olid koolid lõpetanud ja me abikaasa Tarmoga üle aastakümnete kahekesi olime, siis olin võlutud vaikusest ja rahust, võimalusest taas õpingutesse süveneda ning tegeleda huvialadega, milleks kiire pereelu kõrvalt aega ei olnud leidnud. Poegade abiellumine andis meile vanematena vabadustunnet juurde – nüüd vastutavad nad ise kõige eest.

Foto: erakogu

Kuni ühel kaunil suvepäeval kaheksa aastat tagasi, kui parajasti kristliku naistekonverentsi raames Rooma vaatamisväärsustega tutvusin, helises telefon. Üks lause oma abikaasalt muutis pöördumatult minu staatust: „Tere, vanaema!“ See rõõmus teade tekitas minus nii palju elevust, et suutsin vist kõigile konverentsikülastajatele innustunult uudisest rääkida... Erilisust lisas seegi, et meie esimese lapselapsena sündis tüdrukuke, sest meie peres olid vaid pojad. Poolteist kuud hiljem sündis järgmine lapselaps ning järgnevatel aastatel veel kolm lisaks.

Meie elus muutus palju, kui mitte igapäevaselt, siis kindlasti pühapäevaselt. Argipäevadel püüame lapsehoidmisega toeks olla, kuivõrd meie töötava vanaema-vanaisa elu seda võimaldab. Enamikul pühapäevaõhtutel ei valitse meie elamises erilist korda, sest see on saanud mitmeks tunniks mängutallermaaks viiele lapselapsele. Pärast ühist lõunasööki on nõudepesumasinal tööd veel esmaspäeva hommikulgi. Nendel pühapäevastel kohtumistel on eriline väärtus. See on rikkus, mida on keeruline isegi sõnadesse panna. Vahest väljendavad seda Pühakirja sõnad: ***Lapselapsed on vanade kroon ja laste uhkuseks on nende vanemad.*** **(Õp 17:6)**

Aga mida peaks siis vanavanemlus kaasa tooma?

Oma vanematel on esmane vastutus ja õigus lastele kasvatuse andmisel, vanavanemad saavad vanemate kasvatust vaid toetada. Vanavanemlusele pühendumine loob põlvkondade vahele ühenduse ja järjepidevuse. Vaatamata sellele, et meil oma laste kasvatuse kogemus suurem on, ei ole kohane seda ainuõigeks pidada ega vääramatuks eeskujuks tuua. Selles peaks olema kõigil vanavanematel tarkust – mitte halvustada noori lapsevanemaid ning õpetada ja juhendada kindlasti vaid siis, kui selleks konkreetselt nõu küsitakse.

Kui me oleme oma laste kasvatuses midagi hästi teinud, siis on meie lastel lapsevanemana see eeskuju niigi „kuklast võtta“, toimivad mustrid lähevad kindlasti edasi. Vanavanem peab usaldama oma lapsi nende kasvatustöös ning pakkuma omapoolset abi ilma noore perekonna siseasjadesse sekkumata.

Väärtused ja traditsioonid peaksid järgmisele põlvkonnale edasi kanduma nii sõnade kui eeskuju kaudu. Vanaemade ja vanaisade mälestustel ja lugudel, ka piiblilugude jutustamisel on oluline koht – need on rikastavaks kingituseks lapselapse eluteele. Lastele meeldivad lood ning neid võib ikka ja jälle uuesti rääkida, see ei ole keeruline. On suur väärtus, kui lapsed saavad meenutada, et neil olid usklikud vanavanemad. Eeskujuks olemine on tõenäoliselt keerulisem, sest kuidas meil endil vaimuviljade kasvatamisega lood on? Aga kindlasti tasub pingutada, et arendada nii pikka meelt, tasadust, enesevalitsust kui lahkust. Vanavanemate oluline kohustus on koos vanematega kaitsta laste arengut – meie ajastu tõeliseks väljakutseks on säilitada lastele lapsepõlv. Igas eas lapsele on olulised hellus, armastav puudutus ja imetlus. Tingimusteta armastuse väljendamine võib vahel olla päris tõsine väljakutse, kuid eelkõige on see just vanavanemate kätes. Me ei tohi unustada, et tingimusteta armastust tuleb väljendada ka neil hetkedel, kui tundub, et laps või noor seda kõige vähem väärib. Lapsele on ka see väga oluline, et vanavanem peab alati oma sõna.

Sagedane koosolemine ja ühised tegevused lastelastega loovad lähedust, mis jääb püsima. Koos vanavanematega võib teha nii igapäevaseid toimetusi kui osaleda huvitavates ja erilistes tegemistes. Kindlasti võiks aega võtta, et olla neile mängukaaslasteks, seda nii rolli- kui lauamängudes. See on sobiv aeg uuesti malekäigud meelde tuletada ja nautida „Reisi ümber maailma“, „Aliasest“ rääkimata ...

Vanemate ja vanavanemate vahendusel õpib laps tundma ka tunnete maailma ja seda puudutavat rikkalikku ja väljendamiseks vajalikku sõnavara. Vanavanemate, laste ja lastelaste vahel tekib mitmesuguseid tundeid. Kõik tunded on olulised ja nende tundmine peaks olema lubatud, kuid oluline on õpetada maast-madalast tugevate tunnetega toimetuleku oskust, sedagi on kõige tõhusam õpetada läbi eeskuju. Vanavanematega võib lapselaps rahulikult arutada ka erimeelsuste üle. Lapsed vajavad eeskuju nii andekspalumises kui andeksandmises. Vanavanemad saavad oma elukogemusele toetudes ehitada vajadusel leppimise sildu põlvkondade vahele ja anda ka eeskuju vastuolude lahendamisel. Kindlasti on vanavanemate kohuseks kohelda kõiki oma lapselapsi võrdselt, lapsed ei pea üles kasvama tundega, et kedagi nende seast eelistati. Sellisest ebavõrdsuse tundest on raske ka täiskasvanuna vabaneda.

Elukaar läheb oma rada pidi ja vanavanematel on võimalus olla eeskujuks naise ja mehe loomulikul vananemisel. Kui mõtlen vanaemaks olemise privileegidele, siis olen tänulik võimaluse eest näha lapse arenemise imet – iga nädalaga tuleb neile juurde oskuslikke liigutusi, juba paariaastastele ilmub järjest uusi ümbritsevat maailma puudutavaid sõnu. Tõenäoliselt ei osanud ma oma laste kasvades seda kõike niimoodi märgata ja imetleda. Toredad on olnud hetked koos väikeste inimestega maailma avastamisel ja ühisel tegutsemisel-toimetamisel. Tore on olnud osa saada nende sünnipäevadest, lasteaia- ja kooliüritustest, koos tähtsaid pühi tähistada. Loomulikult on ka vahel energiat nappinud ning väsimust olnud, kuid see tunne läheb kiirelt mööda ja meeles püsivad ikka erilised ühised hetked. Samas ei ole me kõik vanavanematena päris samas olukorras, kui perre sünnib erivajadustega laps, siis on ka vanavanemate toetusvajadus kordades suurem. Ka vanavanemate kõrgem vanus toob kaasa piiranguid.

Alustasin küsimusega: kas vanavanemaks võiks või peaks õppima? Kindlasti on olulisi põhimõtteid, mille üle vanaemad ja vanaisad juurelda võiksid. Üheskoos oma rolli mõtestamine oleks vast toredam ja tulusamgi. Aga sellest olulisem on siiski vanaemaks ja vanaisaks kasvamine ja seda ikka lastelaste kõrval olles.

LII LILLEOJA
Tallinna kogudus

Strateegiline palve

Me kõik võime ette kujutada pilti, kuidas andekas väejuht koos oma staabiga kummardub õhtusel või südaöisel tunnil kaartide kohale ja seab paika sõjalise tegevuse plaane. Küllap oleme sellist pilti isegi näinud, näiteks Napoleoni kohta, keda peetakse üheks ajaloo parimaks väejuhiks just oma strateegia ja taktika poolest.

Sõna *strategos* on pärit kreeka keelest ja see tähistas kindralit, sõjaväe juhti. Strateegia tänapäevases mõistes on mingi kaugema eesmärgi saavutamiseks koostatud tegevuskava, suurem pilt. Sõjas näiteks uue ala vallutamine või kaotatu tagasi saamine. Strateegiline plaan hõlmab ka relvajõudude ettevalmistamist, operatsiooni juhtimist, strateegilist luuret, stabiilset sidet, tagala korraldust.

Kõike seda pole meil arvatavasti raske üle kanda meie kristlikule elule ja võitlusele. Nii Piibel kui meie ise kutsume tihti oma usukaaslasi kaasvõitlejateks. Pauluse sõnutsi oleme Kristuse Jeesuse tublid sõdurid (2Tm 2:3). Paulus kirjutab ka tähelepanuväärsed sõnad: „...ma võitlen, aga mitte nagu tuult pekstes“ (1Kr 9:26). Tähendab, ta võitles teadlikult ja sihikindlalt.

Strateegiast räägitakse ka muudel elualadel – meil on haridusstrateegia, majandusstrateegia, riigi pikaajaline arengustrateegia „Eesti 2035“, milles on püstitatud eesmärgid ja välja toodud arenguvajadused. Iga soovija võib seda lugeda. Strateegia on ka millegi tegemise viis.

Mis on siis strateegiline palve? Võime ehk öelda, et mingi suurema eesmärgi saavutamisele suunatud palve, mis katab sellega seotud isikuid, olukordi, vahendeid, vahetegevusi jne.

Aga alustame kõige olulisemast: pole mõtet koostada mingeid plaane, kui sul pole selget eesmärki, millele oled pühendunud, mis on Jumal sulle näidanud ja sulle südamele pannud. Muidu me lihtsalt ei vea välja. Jeesus räägib oma tähendamissõnas torniehitajast, kes pole oma ehitust läbi mõelnud, ja kuningast, kes pole enne sõtta minekut aru pidanud, kas ta suudab väiksema hulgaga võita suuremat (Lk 14:28–32). Küsimus on siis selles, kas inimesel on olemas kõik selleks, et alustatut lõpule viia. Jeesuse seatud tingimus nende lugude juures on mõtlemapanev: „Nõnda siis igaüks teie seast, kes ei jäta maha kõike, mis tal endal on, ei saa olla minu jünger“ (Lk 14:33). Seega, kui meil on eesmärk Jumala riigi töös, peame aru saama, kas oleme Jeesusele üle antud ja omast loobunud. Muidugi on meil alati meeles Jeesuse suur misjonikäsk kui pealisülesanne. Kristlikud strateegiad ei ole meie tegu, vaid koostöö Jumalaga, pidevalt küsides, kuidas edasi ja paludes selgust. Samas ei ole me pimedalt juhitavad, Jeesus ütleb: „Ma ei nimeta teid enam orjadeks, sest ori ei tea, mida ta isand teeb. Teid olen ma nimetanud sõpradeks, sest teile olen ma andnud teada kõik, mida ma olen kuulnud oma Isalt.“ (Jh 15:15). Olen teada andnud kõik...(!)

Oleme konkreetsemad. Ütleme, et Jumal on pannud meile südamele võidelda meie Riigikogu eest, et see austaks Jumalat ja Tema Sõna. Mis me siis nüüd teeme? Strateegiaid võib olla erinevaid. Kindlasti me vajame mõttekaaslasi. Uurime, kas Riigikogus on inimesi, kes usuvad Jumalat, püüame nendega kontakti saada. Palvetame nimeliselt iga Riigikogu liikme pärast. Uurime, milliste seaduseelnõudega tegeletakse, palvetame iga üksiku pärast. Kutsume Riigikogu liikmeid kogudusse. Kes on Riigikogu strateegilised isikud, kellest oleneb palju? Riigikogu esimehed, komisjonide juhid, fraktsioonide juhid. Palvetame. Kõik see peaks olema läbi mõeldud ja iga päev palves kantud, võimalusel ülesanded jagatud. Peaksime võimalikult konkreetsed olema mingite vahetegevuste läbiviimises, nende sihipärasuse hindamises. Kui meil on nii palju mõttekaaslasi, et igaüks palvetab ühe Riigikogu liikme eest püsivalt, võime seada vahe-eesmärgi tutvuda ja kokku saada oma eestpalvetatavaga, vahel on hea lausa kuupäevad paika panna. Meil peab olema tagala, kes meie pärast palvetab. Stabiilne side omavahel. Strateegiline luure, mis tuvastab võimalikke kohti, kust sisse pääseda. Tegelikult on see palve Eestimaa tuleviku pärast, sest Riigikogu võtab vastu seadusi.

Kas strateegiline planeerimine on piibellik? Minu arvates on Jumal ise kõige suurem strateeg – inimese päästmise plaan ja selle läbiviimine on meie plaanidest palju kõrgemal kui taevas maast, me saame seda aukartuses imet-

Foto: erakogu

Foto: Pixabay

leda. Piibli tegelastest loetakse Joosuat ka ilmalikus ajalookirjanduses üheks parimaks väejuhiks. Kuidas vallutas Jeeriko, kuidas Ai (Jos 6–8). Tal oli võimsaim relv – Jumal.

Mis oli Pauluse strateegia? Inimesed, kogudused. Kui püsivalt ta palvetab koguduste eest, kirjutab kirju, hoolitseb, et Jumala inimesed saaksid üles ehitatud! Tasub lugeda Ef 1:15–23; Ef 3:14–21; Fl 1:3–11, Kl 1:9–13. Eesmärk on ikka evangeeliumi levik nende varustatud inimeste kaudu. Paulus rõhutab: ma ei lakka tänamast, tuletan meelde… See on strateegia seestpoolt väljapoole, nagu uue inimese kasvaminegi käib.

Küsisin ühelt pastorilt, millest ta alustaks, kui eesmärk oleks võita oma linn Kristusele. Ta ütles üsna kohe: pimeduse jõudude sidumisest. Ap 26:17–18. Igal linnal on oma vaimne atmosfäär, vahel me tunnetame seda. See sõltub ajaloost, linnas olnud võimudest, tegevustest, lepingutest, inimeste mentaliteedist, sellest kõigest võivad tekkida kindlustused. Minu isa ütles Rakvere kohta vanasti – see on nagu Mirgorod (sumbunud väikelinn Ukraina kirjaniku Gogoli järgi, väikekodanlik, inimesed jagelevad tühiste asjade pärast jne). Praegu on Myrhorod Ukraina õhujõudude lennubaas!!! Ja ka Rakvere vaimne õhkkond on teine. Kuidas me siis neid pimeduse jõude seome? Jeesus ütleb: „Mina olen tulnud valguseks maailma, et ükski, kes usub minusse, ei jääks pimedusse“ (Jh 12:46). Meil on vaja paluda vaimuande, vaimude eristamise võimet. Jumala Sõna annab meelevalla siduda või lahti päästa. „Selleks ongi Inimese Poeg saanud avalikuks, et ta tühistaks kuradi teod“ (1Jh 3:8). „Teie olete saanud osa Tema täiusest, kes on iga valitsuse ja meelevalla pea“ (Kl 2:10). Aga püsivust ja sihikindlust on meil alati vaja.

Jeesusel on Jumala Riiki kutsumise viise erinevaid – külvaja, võrk. Külvaja on üksik, kes külvab seemet kõikjale, aga ei tohi masenduda, et vaid veerand kannab head vilja. Võrk on Jumala rahvas, kes tõmbab sügavast saagi välja, aga võrk ei tohi rebeneda. Kui meie strateegia on võrk, peame igati toetama Jumala rahva ühtsust, koguduste vahelist koostööd, vajadusel lepitama ja selgitama jne. Jeesus saatis jüngreid välja paarikaupa: tehke terveks haigeid, ajage välja kurje vaime!

Mind on väga puudutanud Hudson Taylori näide, kes oli Hiina sisemaa misjoni rajaja. Olles juba aastaid töötanud Hiinas, hakkas ta puhkuse ajal mererannas kõndides mõtlema Jeesuse sõnadele: kuulutage evangeeliumi kõigele loodule. Ta mõistis, et iga Hiina inimene peaks saama kuulda evangeeliumi. Ja ta sai strateegia: kõigi oma kaastöölistega hakkasid nad palvetama tuhande misjonäri pärast, kes võiksid liikuda Hiina sisemaale. Tema arutlus oli nii konkreetne: kui tuhat evangelisti õpetavad iga päev igaüks 250 inimest, siis tuhande päevaga – kolme aastaga – kuuleb 250 miljonit inimest evangeeliumi. (R. Steer: J. Hudson Taylor, lk 335). Kõige sellega kaasnes loomulikult varustus, koguduste rajamine, väljaõpe kohalikele, toetuse leidmine jpm. Soovitan lugeda!

Oma kogemusest võin tunnistada, et mõnigi asi on jäänud lõpule viimata sel põhjusel, et on puudunud strateegia, läbimõeldud ja üksikasjaline palve, selge juhtimine. Küllap oleme kõik saanud Jumalalt midagi, mis on eriliselt meie südamel: lapsed, noored, vangid, kodutud… Küsime siis, mis on meie osa selles, ja palvetame, olles valmis tegutsema.

IMBI HERM
Rakvere kogudus

Foto: kiriku pildikogu

Laagrikeskus Gideon 30

30 aastat tagasi, aastal 1993 korraldasid metodistid esimest korda Aa rannas asuvas laagrikeskuses kristliku laagri. Laagrikorraldajateks olid Artur Põld ja Vladimir Beregovoi. Algus oli suurejooneline – lapsi oli laagris kokku 80. Järgmisel aastal korraldati samas kohas juba kolm laagrit: kaks venekeelset, kummaski 240 last, ja üks eestikeelne, kus oli 80 last. Eestikeelse laagri peakorraldajateks olid Urve Pärnamets ja Lii Lilleoja.

Platsi omanik Eesti Põlevkivi pakkus metodistidele võimalust laagrikeskus ära osta. 15. märtsil 1995. aastal sõlmis Olav Pärnamets Jõhvis notari juures ostu-müügilepingu ning Aa ranna laagrikeskus sai 360 krooni eest Eesti Metodisti Kiriku omandiks.

30 aasta jooksul on laagrikeskusest läbi käinud tuhandeid inimesi – valdav osa neist on osalenud laagrites, seminaridel, konverentsidel, kuid on olnud ka puhkajaid ja neid, kes oma pulmi laagrikeskuses pidanud. Alates eelmisest aastast on laagrikeskus olnud ajutiseks elamiskohaks Ukraina sõjapõgenikele.

Nii mitmekülgselt inimesi teeninud laagrikeskust on kõik need aastakümned juhtinud tegus Artur Põld oma perega.

Noortelaagreid korraldanud Vitali Baranovi sõnul on Gideoni laagrikeskuses hea laagreid korraldada, sest see asub privaatsel territooriumil, mis on võõrastele suletud. Samuti on oluline, et laagrikeskusel on kristlasest direktor. Vajadusel saab laagris asju ümber tõsta – see annab tegevuste läbiviimiseks vabadust. Vitali hinnangul on laagrikeskuse suurim väärtus see tunne, et Jumal on tõesti kohal. Tal on olnud palju selliseid kogemusi, kus ilmateade näitab, et hakkab sadama ning see lööks laagri plaanid sassi, aga laagrikeskuse kohale sadu ei tule, kuigi lähiümbruses tõesti sajab.

Laagrites ja suvekonverentsidel osalenud Reet ja Johannes Kakko sõnul on looduse keskel mere läheduses imekenas Gideoni laagrikeskuses hea võimalus ühildada vaimulik osa puhkusega. Igal aastal tõdevad nad, et kohta on püütud edasi arendada. Laagrikeskuses viibimise kõige tähtsam osa Kakkode hinnangul on inimesed, kes kohal on.

Samuti Gideonis laagrites ja konverentsidel osalenud, aga neid seal ka korraldanud Kristina jaoks seostub laagrikeskus veel ühe erilise sündmusega – ta korraldas seal oma pulmad. Keskuses asuvast valgest saalist avaneb imeilus vaade merele. Mere ääres kasvanud Kristina jaoks käivad suvi ja meri kokku. Sellises ideaalse suve-ja-mere-kombinatsioonis on Kristina jaoks olnud hea puhkuse- ja hingamiskoht ning ka eraldatuse paik, sest sageli puudub seal telefonil levi.

EMK noortejuhi Ele Paju sõnul on metodistide jaoks Aa randa sõitmine sama nagu Eesti turisti jaoks on Kanaaridele sõitmine. Ka tema hindab laagrikeskuse puhul seda, et see asub mere ääres, kus on võimalik merekohina saatel jalutada, ennast välja lülitada ja Jumala kõnetust kuulata. Gideonis toimuvad sündmused toovad kokku rahvusvahelist seltskonda – lisaks eestlastele on seal vene ja ukraina rahvusest inimesi, suvekonverentsidel on olnud regulaarselt osalenud inimesi Inglismaalt ja Soomest. Ka Ameerika sõpru saab sageli Aa rannas kohata. Ele hinnangul on Gideoni laagrikeskus positiivseks näiteks eestlaste ja venelaste lõimumisest. Tema jaoks on Gideoni laagrikeskus nii puhkuse kui ka vaimuliku töö tegemise koht. Kuid selles keskkonnas tehtud töö ei väsita, vaid pärast laagrit või konverentsi tunneb ta end nii õnnistatult, otsekui oleks tulnud puhkuselt. Ele tunnistab, et Aa ranna laagrikeskuses on olnud kohtumisi Jumalaga ja mitmeid elumuutvaid kogemusi.

MARJANA LUIST

Foto: erakogu

Fotod: Marjana Luist

EMK Naiste Ühendus Emadepäeva eel

Laupäeval, 13. mail, vahetult enne Emadepäeva toimus Tallinna metodisti kirikus EMK Naiste Ühenduse poolt korraldatud üle-eestiline naiste seminar. Auditoorium sai tegusaid naisi täis, sest kohtumise igatsus oli suur. Läbisegi kostus nii vene, eesti kui inglise keelt. Kohale oli tuldud Aserist, Tartust, Pärnust, Tallinnast ja mujalt. Rõõm oli endi keskel tervitada ka ukraina naisi.

Ruumid olid väga oskuslikult ja imeilusalt kevadiselt kaunistatud Irina Baranova (Tallinn) ja Maarja Eiki poolt (Pärnu). Päev algas palvega kell 10 ja lõppes kella viie ajal.

Külaliseks oli Riina Solman – tuntud poliitik, olnud rahvastikuminister, riigihaldusminister jne. Eelkõige kristlane, EEKB Oleviste koguduse liige, abielus, ema kahele pojale. Soovisime kuulda, kuidas tema leiab tasakaalu erinevate rollide vahel naisena, emana, poliitikuna. Saime teada, mil viisil teekond väikesest vaiksest tüdrukust jõudis kutsumuseni teha just seda, mida armastab. Tema sõnul toetava ja armastava perega on see võimalik. Mida kuulsime, oli huvitav ja kaasaelamist väärt.

Lõunasöögiks olid lauad pidulikult kaetud ja toit oli ülihea. Peale lõunasööki olid ajakavas erinevad töötoad.

Töötuba väikelaste emadele viis läbi Svetlana Djurjagina, kes käsitles laste arengut, vanuselisi iseärasusi. Leiti, et kõigis lastes on midagi ühist, soov õppida uut. Oluline on, et kristlikud vanemad tegeleksid järjepidevalt oma laste vaimuliku kasvatamisega. Räägiti põgusalt laste probleemidest ning võeti aega ka palvetamiseks.

Teises töötoas keskenduti teismelistele lastele. Selle töötoa läbiviijaks oli pastor Heli Metsala EEVL Valguse Tee Vabakogudusest. Kohe alguses paluti meil kõigil minna ajas tagasi ja meenutada, mis tunne oli, kui olime ise teismelised. Mõttetöö avas silmad, sest kipume sageli unustama, et olime ka ise kunagi teismelised. Niiviisi mõeldes mõistaksime oma teismeeas lapsi paremini ning koos kasvades elame ka need keerulised ajad üle. Heli jagas palju oma isiklikust kogemusest: „Minge laste maailma ja kuulake neid, siis hiljem nad kuulavad teid ja võtavad teid tõsiselt. Mis tema maailmas on tähtis, see peab olema sel hetkel ka meile tähtis.“ Samamoodi, kui me õpetame neile eluks väärtusi, õpetame oma lastele Jumala teed. Ka teismelisi jagatakse erinevatesse ealistesse etappidesse ja kõigil neil on omad iseärasused, ka arengukiiruse ja täiskasvanuks saamise osas. Olgem siis mõistvad, kannatlikud ja armastavad.

Foto: Robert Tšerenkov

Kolmandasse töötuppa kogunesid peamiselt need naised, kes on oma lapsed juba suureks kasvatanud ja paljud ka vanaemadeks saanud. Algul vaadati ühiselt veel üle, kuidas vanemlik roll lapse kasvades muutub ning tõdeti, et täiskasvanud lapsed ei vaja enam suunamist, kuid toe vajadus võib siiski püsida. Vanaemade roll on sootuks teistsugune, võrreldes emade rolliga. Vanavanemana tuleb lastelaste peresid toetada neile sobival viisil siis, kui nad seda vajavad ning austades lastelaste vanemate põhimõtteid. Tõdesime ühiselt, et east hoolimata on kõikide inimeste baasvajadus olla armastatud ja ise armastada. Vestlust töötoas juhatas vanaema Lii Lilleoja.

Nagu juba traditsiooniks oli kujunenud, ei puudunud ka sel korral käeline tegevus. Pikk laud oli täis erineva suurusega värvilisi, ümmarguseks lõigatud ja põletatud äärtega siidiseid riidetükikesi, pärleid, niite, nõelu jm. Eesmärgiks oli valmistada rinda kinnitatavad kenad rosetid nii endale kui ka kinkimiseks Ukraina sõjapõgenikest emadele, kelle koduks hetkel Tallinki laev Isabelle.

Seminarilt läksime koju uute teadmiste pagasiga, olles julgustatud, saanud kogemusi ja tänulikud meie Taevasele Isale, kes kõike imehästi lubas korraldada.

PILLE MÄGILA
EMK NÜ Eestseisuse nimel

Külaliseks oli Riina Solman. Foto: Naiste Ühendus

Vaimulike osadus- ja õppepäevad

Kevadised pastorite osadus- ja õppepäevad toimusid 31. märtsil ja 1. aprillil Tallinnas.

Esimesel õhtul keskendusime pastorite enda tervisele. Vaatasime inspireeriva video Ameerika pastori Wayne Cordeiro loost, kuidas tema seljatas läbipõlemise. Selle järel saime rühmades mõtiskleda ja jagada enda kogemusi. Üks mõte, mis jäi kõlama: „Su päev algab sellest hetkest, kui sa lähed magama." Ehk: uue päeva jõud ja kordaminek saab alguse juba õhtul, sellest hetkest, mil sa lähed puhkama. Siit hea küsimus: mis kell ma lähen õhtul magama?

Teisel päeval kuulasime Keskkonverentsil kogetut, rääkisime ÜMKst väljaastumisest, keskendudes seekord rohkem tulevikule, ehk kuidas ja kuhu me Eestis edasi liigume. Saime jällegi rühmades arutleda, selle järel jagada mõtteid suurele ringile.

Oli kosutav kohtuda ja tulla välja enda „mullist". Eks ikka kipume harjuma enda keskkonnaga, mistõttu tuleb aeg-ajalt tulla välja ja vaadata kõike kõrvalpilguga. Minule mõjus see värskendavalt!

KRISTINA SEPP
Paide koguduse pastor

Foto: Marjana Luist

METO-õhtu 20. aprillil

Taas kord sai kogudus üle Eesti kokku meto-õhtul, mille julgustavate sõnadega Pühakirjast (1Pt 1:12) juhatas sisse Urmas Sassian: ***Jumal julgustab meid, Ta on meie kõrval ja seepärast võime koos Temaga minna läbi kõikidest olukordadest.***

Superintendent Robert Tšerenkov andis ülevaate 18. märtsil *online*'is toimunud Ühinenud Metodisti Kiriku Põhja-Euroopa ja Euraasia keskkonverentsist, kes hääletas kirikukorra muudatuse poolt ja loob võimaluse Eesti kirikul ÜMKst välja astuda. Kogudustes üle Eesti on toimunud mitmed hääletused 2022. a Aastakonverentsi väljaastumise otsuse kinnitamiseks poolt või vastu. Otsuse poolt anti hääled Tallinnas 99%, Pärnus 88%, Paides, Rakveres, Keilas ja Paldiskis 100%, ülejäänud kogudustes seisavad hääletused veel ees. 2023. a Aastakonverentsil toimub lõplik hääletus, mille tulemuseks on iseseisev EMK (1. juulist 2023. a).

Kirikuvalitsus suhtleb aktiivselt koguduste juhatuse ja aktiiviga kuulmaks, millega tegeletakse, mis on mureks ja mis valmistab rõõmu. Toetuseta ei jää teisedki töötegijad nagu Lastekeskus Tähtetorn, mille liikmeteks mitmed kirikuvalitsusest astusid, et kiriku tugi lastekeskusele oleks tugevam.

Huvitavaid noppeid õhtu rühmaaruteludest:

* Lõuna-Eestis on Pajude-Palode suguvõsa teeninud metodisti kogudusi juba viis põlvkonda!

* Saaremaal head koostööd tegevad konfessioonide esindajad korraldavad juba mitmendat korda ülestõusmispühade programmi kristlike laulude ja tunnistustega Kuressaare keskväljakul. Parimaid võimalusi otsitakse ka koostööks kirikute-koguduste ja valla vahel, millele Siioni koguduse liige ja Saaremaa abivallavanem Koit Voojärv oma abi ja nõuga kindlasti abiks on.

Õhtu lõpetas Urmas küsimustega osavõtjatele: kuidas meto-õhtuid parimal viisil läbi viia? Millised võiksid olla käsitletavad teemad, et inimesi neisse aktiivsemalt kaasata? Võib-olla teha ühe teema õhtu, näiteks erinevatele vanuserühmadele just neid huvitavatel teemadel, arvas Sveta Djurjagina.

Superintendent Roberti õnnistussõnadega tõmmati seekordsele kohtumisele joon alla.

ANNE SALURAID

Veebinar „Elevandid, kellest me ei räägi"

Alates 2021. aasta jaanuarist käivitati EMK ajakirja Koduteel fookusteemaliste veebinaride korraldamine – iga ilmunud numbri järel korraldati veebinar. 30. aprillil Zoomi keskkonnas toimunud veebinar oli järjekorras kümnes.

Sel korral võeti arutada teemasid, millest kirikus eriti ei räägita. Seepärast sai veebinar pealkirjaks „Elevandid, kellest me ei räägi". Õhtu juhatas sisse elevantide teemaline viktoriin, kus selgus, kui palju elevandid kaaluvad, keda nad kardavad ja kui kaua elevandid elavad. Seejärel mindi teemadega sügavamale ja arutleti väljakutsuvate riiete ja meesterahva poolt mütsi kandmise üle kirikus; avaldati arvamust alkoholi müümise, koguduse musta kassa ja bussis piletita sõitmise teemal; ning räägiti sellest, kuidas reageerida, kui meile tundub, et kellegi käitumine on Pühakirjaga vastuolus. Kõiki neid juhtumeid arutati gruppides ning oma mõtteid eelnimetatud teemadel jagas EMK Teoloogilise Seminari dekaan Mark Nelson.

Kõikide veebinaride salvestusi saab järele vaadata EMK veebilehelt **www.metodistikirik.ee.**

MARJANA LUIST

VVRR

Aasta tagasi korraldati superintendendi ettepanekul Lõuna-Eesti koguduste struktuur ümber ning piiskop määras nelja koguduse – Võru, Viitka, Räpina, Ruusmäe – vanempastoriks Ele Paju. Selle piirkonna kolm pastorit – **Ele Paju, Kaupo Kant ja Enno Sarik** – teenivad kordamööda erinevates kogudustes. Küsisime VVRR (nagu koguduste eesnimede tähtedest kokku saab) **piirkonna pastoritelt**, Võru koguduse liikmelt **Thea Kandilt** ning Viitka koguduse liikmelt **Merlin Metslalt**, milliseid muutusi struktuurimuudatus kaasa on toonud.

Millist muutust on Lõuna-Eesti nelja koguduse koondamine ühe vanempastori vastutuse alla toonud sinu kogudusele?

VVRR pastorid. Foto: kiriku pildikogu

Enno: Esialgu oli see mõte võõras, aga tundus, et võiks proovida. Varem tegutsesime igaüks omaette, igaüks oma piirkonnas, ajasime igaüks oma asja. Nüüd on meid kokku koondatud ja me ei tunne enam ennast üksinda. Kindlasti on vaja veel teatud asju õppida ja üksteist rohkem toetada, aga seda tunnet, mis oli varem üsna tihti, et oleme kusagil kaugel Eestimaa nurgas ja kedagi ei huvita, mis siin toimub, seda on vähem. Tuge on tunda.

Thea: Kõige raskem on olnud pikki aastaid kestnud eraldatus ning inimeste puudumine, kellega jagada oma rõõme, muresid, ka juhtimisega seotud teemasid. Kirikujuhid on olnud kaugel ning ei ole kunagi täiesti kohalikke vajadusi täita ja mõista suutnud. Nüüd toimib ühine tiimitöö, oma ande ja ressursse jagatakse piirkonnas.

Ele: Räpina koguduse jaoks oli pastorite roteerumine esialgu ootamatu. Aga koheselt leidsime lahenduse – olen igal

kolmapäeval nende päralt ja pühapäeviti käivad teenimas erinevad pastorid.

Merlin: Viitka kogudusele on taolise süsteemi loomine kindlasti andnud rohkem kindlus- ja turvatunnet ning teadmise, et ka meil on pastor. Kui varasemalt jõudis pastor kogudusse kord kuus, siis nüüd on keegi pastoritest kohal peaaegu iga pühapäev. Lisaks on juhatuse töö aktiviseerunud ning regulaarseks muutunud ja see on aidanud mitmeid praktilisi küsimusi lahendada. Ka nendes küsimustes teame, et vajadusel saame need ühise laua taha tuua (VVRR „töökoosolekutele“, kus on pastorid ja ilmikesindajad) ja kindlasti tuleb kusagilt lahendus. Meil oli vajadus näiteks Alfa kursuse järele, aga nüüd sai seegi realiseeritud – koguduste vaheliselt ühiselt ja ühisjõududega. Ühisürituste planeerimine on liitnud meid meeskonnana rohkem kokku, üritused on kindlasti olnud rohkem läbi mõeldud ning need pole olnud liigsuureks koormaks ühelegi kogudusele. Me olemegi üks Jumala rahvas.

Ele: Väiksemate koguduste jaoks on oluline tõdeda, et keegi huvitub nende probleemidest ja kui nad ise ei oska neid lahendada, siis aidatakse. Meil on kõigil oma tugevad ja nõrgad küljed. Võib juhtuda, et see, mis ei ole tugevuseks, jääb tegemata. Kui toome need lauale, siis näeme, et laua ümber on keegi, kes need ära teeb. Meil oli ühiseid valdkonna sündmusi. Oleme hakanud tegema kord kuus nelja koguduse ühiseid jumalateenistusi. Tänaseks kindlasti iga kogudus tajub, et koos on tore.

Kaupo: Kogudus on saanud rõõmu ja indu, tarkust ja uusi oskusi. Regulaarsed ühised palve- ja töökoosolekud (mis kannavad nime Ühtsus Põlvedel) aitavad rõõme paljundada ja muresid maha raputada. VVRR võimaldab vajalike andidega inimeste oskuslikumat rakendamist ja aja kasutamist. Samuti saame jagada teavet ja oskusi dokumentatsiooni ja raamatupidamise korraldamisel. Uute töötegijate leidmine ja treenimine on lihtsam, kui ollakse silmast silma osaduses. Ressursid on paremini kasutatud, palved on tugevamad, rõõm tööst on suurem, kuigi ehk tuleb juurde uusi ülesandeid ja väljakutseid. Minu (ja ehk ka koguduse) jaoks on toimunud Räpina koguduse ja kogukonna avastamine ja tihedam teenimine/külastamine. Kõigi nelja koguduse inimeste tihedam läbikäimine avardab meie kõigi (usu) maailma. Uued töömudelid ja vormid eeldavad õppimise ja harjumuspärasest väljaastumise soovi ja usaldust juhtide ja üksteise vastu. Soov kasvada pühitsuses on see, mis viib VVRR gruppi ja nende kaudu kogudusi edasi.

MILLIST MUUTUST ON NELJA KOGUDUSE KOOSTÖÖ SINU ELLU TOONUD?

Ele: Väga palju on muutunud. Kui ma enne olin ühes koguduses, siis nüüd ulatun nelja perekonda, mida õpin tundma. Õpime iga koguduse aktiiviga koos tegutsema. Tööd on rohkem, väljakutseid on rohkem. Mulle meeldib väljakutseid lahendada ja leida koos Jumala ja meeskonnaga parimaid lahendusi.

Enno: Kui üksnes oma kodukogudust teenid, oled rutiinis ja mugavustsoonis. Koostöö ja teiste koguduste teenimine sunnib sellest välja tulema. See sunnib rohkem vaeva nägema, et inimesed saaksid vaimulikku toitu.

Kaupo: Jumalateenistuste läbiviimiseks tuleb end kogu aeg paremini kurssi viia kohalike vajadustega ja olukordadega, et jutlus ja muu teenimine kui kommunikatsioon oleks „hääles“.

Merlin: Minu jaoks on see olnud kindlasti suur kergendus, sest tean, et koguduse eest on hoolt kantud (ka siis, kui mind pole). Minu vastutusala koguduse erinevates valdkondades on vähenenud ning tean, et saan erinevaid kohustusi vaja-

Ülestõusmispüha kontsert-jumalateenistus Ruusmäel. Fotod: koguduste pildikogud

Viitka, Räpina ja Ruusmäe ühine isadepäev Viitkal.

Võru ja Räpina ühine jõuluosadus, osalejate hulgas ka ukrainlasi.

dusel kellelegi üle anda. Just see on andnud mulle endale palju hingerahu ja ka füüsilist puhkust, mida vajasin. Olen seega saanud alustada ka õpinguid ning neile keskenduda.

Thea: Olen ammu sellist tüüpi osadust vajanud ja oodanud, see on taastanud taas innu panustada ja toetada ning kaasa teenida. Oleme piirkonna juhtidega taas lähedasteks saanud.

VVRR-I KOGEMUSEST LÄHTUDES, MIDA SA TEISTELE SOOVITAD?

Thea: Ühtsuses on jõud, see ei sünni kergesti, kedagi tuleb volitada, juhendada juhtimist võtma, meie inimesed on üksteisest sageli juba võõrdunud, osaduse tekkimine võtab aega ja palveid. Püha Vaimu juhtimisel tuleb otsida, mis on see õige mudel meie jaoks. Selline koostöö ei tohiks olla lühiajaline projekt – viljad hakkavad ilmnema alles nüüd.

Enno: Kui olete ääremaal ja tunnete ennast üksinda, siis ühinege, tehke rohkem koostööd. Selle abil leiate tuge. Väikesed kogudused vajavad sellist abi. Niimoodi on võimalus rohkem Jumala Sõna inimesteni viia. Vaimulike roteerumine koguduste vahel on pigem hea. Keegi peaks olema ka kohapeal, nagu Ele käib nädala sees Räpinas ja Kaupo on Võrus. Pühapäevast üksi jääb väheks. Aga see, et käime kordamööda kogudusi teenimas, on pigem kasuks kui kahjuks.

Ele: Piirkondlikult ühine töötegijate jõustamine, ühine probleemidele lahenduste otsimine ja koguduse liikmete ühtsus on hästi palju jõudu andev, edasiviiv ja ühiselt lahendusi leidev. Kindlasti soovitan.

Kaupo: Koostöö tulemusena on kogudus rohkem avatum ja on lõpuni ausat suhtlemist juhtide töö- ja palvekoosolekutel. Koos luuakse õppimise ja analüüsi kultuuri. Räägime asjad lõpuni, isegi kui see võtab aega ja energiat. Küsime üksteiselt: „Aga kuidas sa päriselt selles osas end tunned ja mõtled?“ Vaimulikud töötegijad saavad avatud vestluste ja ettevalmistatud töökoosolekute kaudu nii otsest kui ka kaudset osadus- ja hingetuge nii tööks kui pereeluks. Ühised õppepäevad ja koolitused loovad hädavajaliku „avara“ töökultuuri, mis väikekoguduses väikese hulga inimestega on vahel liiga ahtaks jäänud. Regulaarne pühendumine, aja võtmine ühispalveteks ja tööks ning ehtne siiras osadus Kristuses on kõige aluseks. Saad seda, millesse aega ja ressursse panustad.

Merlin: Me oleme kokku loodud ning ühiselt suudame rohkem. Kui oleme keskendunud ainult oma muredele, võib see tekitada tunde, et me oleme üksi ja lahendust ei ole. Koostööd tehes võime näha, et ühtsuses peitub tõepoolest jõud. Kui me oma muresid jagame, võib selguda, et teistel on samuti muresid, aga just meie võime olla lahenduseks kellegi teise murele. Jumal on andnud meile erinevad annid ning just koos teenides saavad „tühjad augud“ täidetud. Kuna pastorid ja kogudused on erinevad, võib pastorite roteerumine alguses kaasa tuua kahtlusi, hirme ja kasvuvalu, kuid kokkuvõttes olla värskenduseks nii kogudustele kui ka pastoritele. Teises kohas teenimist ei tohiks võtta mitte lisakohustuse, vaid lisavõimalusena ja VVRR süsteemis on kõikide koguduste teenimisvajadus kaetud.

MIDA SOOVID VEEL LISADA?

Thea: Ele on väga tundlik ja empaatiline juht ning hoolib inimestest. Ta ei ole n-ö vanempastor, vaid üks meie seast, kes on võtnud vastutuse ja jagab Jumala armastust kogu tiimile ja tiimi kaudu neile kogudustele. Osadus Ele juhtimisel on meid kõiki toitnud ja kasvatanud.

Kaupo: Ele Paju vanempastorina on sellesse rolli pandud „katsejänesena“, aga selles uut tüüpi vastutusalas läheb tal üsna hästi. Ele oma rollides on koos oma perega säde-inimene keset kogukonda. Olen kogenud pastor Ele järjekindlust uueneva grupisisese distsipliini ja juhtimiskultuuri loomisel, avatust ja siirust, toetavat hoolimist minust kui terviklikumast inimesest – seda kõike nii vaimulikult tundliku otsiva tunnetusega (südamega) kui ka asjade korraldajana (mõistusega). Ele hoolib, juhib, analüüsib ausalt, õpib, suhtub kõigisse väärikalt, hindab oma aega ja eeldab teistelt sedasama.

Ele: Minu südames on töötegijad ja nende jätkusuutlikkus, nende ellujäämine ja hakkamasaamine. Koguduste koondamise kõige suurem väärtus on see, et juhtidel on koos kindlam, julgem probleeme lahendada ja üksteisele toetuda.

Küsitles MARJANA LUIST

Lasterikas pastoripere Ruusmäelt

Võrumaal Ruusmäel elab ja teenib kogudust üks vahva perekond Sarik.

Enno ja Leelo kohtumine ja teineteise märkamine toimus Aa rannas Gideoni laagris, kus nad mõlemad teenisid Emmause teekonna meeskonnas: Leelo oli Agape meeskonna juht ja Enno teenis lauas. Ühel päeval ilmusid Agape tuppa kaks pikka noormeest, kes märkasid töölaual seisvat šokolaadi, mis ahvatles maiustama. Nad hakkasid seda maia näoga nuiama. Üks oli kui Karupoeg Puhh, eriti maias, ja teine (Enno) naeris kogu selle nalja peale kui Tiiger. Sellest hetkest jäi Tiiger kinni Ruu (Leelo) südamesse ja laagri lõpuks ka Ruu Tiigri südamesse. See võis olla aastal 2002 või 2003. Nii see nende suhe ja suhtlus algas. Alguses tegelikult väga tihedalt ei suheldudki, kuna üks elas Võrumaal Ruusmäel ja teine Harjumaal Tabasalus. Aga Ruuks ja Tiigriks jäid nad teineteisele ja ühistele sõpradele päris pikaks ajaks. Olles umbes poolteist aastat tuttavad olnud, saadi taas üle pika aja kokku. Enno viis Leelo ühel novembrilõpu päeval Piusa koopaid vaatama ning kinkis talle seal kihlasõrmuse. Ametlik kihlus kuulutati välja järgmise aasta augustis Viitka koguduse aastapäeval.

Enno ja Leelo kihlus kestis poolteist aastat ja ka seal oli toredaid hetki. Näiteks see, kuidas aastakonverentsi ajal pidi Enno tulema Tabasallu ja Leelo muretses, millise bussiga ja kuidas ta tulla saab. Aga ühel hetkel oli ta koos sõpradega Tabasalu noortekeskuses ilma ühegi ettehoiatuseta. Või kuidas Enno lasi aastakonverentsi ajal ühel õhtul lihtsalt jalga, et koos Leeloga Tabasalu pangale jalutama minna (mis päädis sellega, et järgmisel aastakonverentsil määrati ta häältelugejaks).

15. juulil 2006 laulatati Enno ja Leelo Rõuge kirikus Taavi Hollmani poolt ja pulmapidu peeti Ala-Rõuge külalistemajas. Laulatusest on jäänud meelde seik, et kui noorpaar kirikust välja sammus, ütles keegi nende selja taga: „Põhi ja lõuna said kokku!“ Kes seda ütles, ei ole siiani teada.

Elama asuti Enno sünnikoju Järve tallu.

Sarikute peres on neli last. Esimene laps sündis paari esimesel pulma-aastapäeval. Tütreke sai nimeks Elo. Elost

on tänaseks saanud kena 15-aastane neiu, kellele Jumal on andnud väga hea muusika- ja kunstiande. Viimastel aastatel on teda köitnud maalimine.

Pere teine laps on Juhan, kes sündis aprillis 2009. Juhanil on suur huvi looduse ja kõige ümbritseva vastu. Tal oli juba väikese poisina suur huvi ka kokanduse vastu. Kolmeaastase poisina hakkis ta sibulat, endal silmad vees. Tänaseks on noormees osavam kokk kui ta vanemad. Eriti hästi tulevad tal välja liha- ja kalaroad (ema näiteks ei oska üldse kala praadida).

Kolmas laps on Endla, kes sündis märtsi viimasel päeval 2012. Endla on algusest peale olnud selline hooliv ja teisi hoidev laps, kes pisikese plikana lasteaias aitas endast suuremaid riidesse ja tegi kiigele hoogu. Tal on alati sõpru ja peaaegu kunagi pole tal igav. Muusika ja käsitöö on tema lemmiktegevused.

Pere pesamuna on Emilie, kes sündis jaanuaris 2019. Emilie on särasilmne rõõmurull, kellel on hea fantaasia, suur huvi raamatute vastu ning kes tegutseb rõõmsalt üksi ja koos teistega.

Kõikidele lastele on Jumal kinkinud muusika-anni. Kolm vanemat käivad Võru muusikakoolis. Elo ja Juhan õpivad saksofoni, Elo lisaks veel flööti, ja Endla kromaatilist kannelt. Mis pilli Emilie õppima hakkab, seda näitab aeg.

Eelmise aasta sügisel jõudsid Elo, Juhan ja Endla arusaamisele, et nad soovivad saada ristitud ning septembris toimuski armas ristimistseremoonia Ruusmäe Noortekojas.

Enno on looduses liikuja ja kalamees. Ühel hooajal püüdis ta nii palju hauge, et lähimatele sugulastele said jõuludeks kingitud tema püütud kalad. Viimasel paaril aastal pole tal mahti kalal käia olnud, sest õpingud Räpina aianduskoolis on viinud mõtted oma talu aiale ning sinna on läinud kogu vaba aeg ja töötunnid. Enno õpib maastikuehitajaks ja Leelo on juba diplomeeritud aednik.

Leelo hobideks on peale aianduse veel käsitöö ja lugemine. Aastate jooksul on oma perele ja ka teistele kootud, heegeldatud ja meisterdatud. Kõik see käib hooti. Nii sai järjestikku õmmeldud üle 40 nuku, millest osa rändas kaasa Siberisse misjonireisile, et rõõmustada seal elavaid lapsi.

Heegeldatud ja kootud elukaid ei jõua enam kokku lugeda, sest neid on aastate jooksul kogunenud nii palju. Mõned tegelased on kolinud ka Eestist kaugemale: Soome, Ameerikasse ja Brasiiliasse. See preili Jänks, kes rändas Brasiiliasse 2015, on saanud seal Eesti saadikuks. 2017 Aa rannas jagas Ele Paju oma Brasiilia reisi muljeid ning sealhulgas ka seda, et noored, kes preili Jänksi kaasa võtsid, on ustavad Eesti ja eestlaste eest palvetajad. Nemad tegid jänkupreilist palvejänku, kes rändas perest perre ja need, kelle peres ta parasjagu oli, palvetasid eriliselt meie maa ja kiriku eest. See info ajas Leelol heas mõttes ihukarvad püsti ja pani Jumalale au andma. Leelo nendib tagasihoidlikult, et selles loos pole temaga midagi pistmist, ta vaid õmbles mänguasja. Jumal teeb suuri asju!

Enno oli juba enne kihlust ametis kohaliku pastorina Ruusmäe koguduses. Seal oli pisike kogudus, kus käisid koos armsad kohalikud memmed ja veidi ka muud rahvast. Ruusmäel polnud juba kaua toimunud laste- ja noortetööd, Leelo sinna tulles alustati taas lastetööga. Toimusid pühapäevakooli tunnid, lävepaku alandamiseks alustati ka käsitööringi, kus sai meisterdatud, maalitud ja isegi käpiknukud tehtud ning etendatud nendega näidendit „Varastatud jõulud“. Sellega esineti peale oma koguduse ka Ruusmäe ja Haanja lasteaias. Kuna neil sel ajal puudus tihedam koostöö Võru ja Viitka kogudustega, siis tagantjärele mõeldes on kahju, et seal seda laste suurt ja hoolikat tööd ei näidatud. Aastal 2011 toimus Ruusmäel Rogosi mõisas Lõuna-Eesti lastelaager, kus osales ligi 50 inimest. Koguduse lastega osaleti mõned korrad ka Tähetorni lastelaagris.

See töö kestis seal kokku umbes viis aastat, kui äkki suured pühapäevakooli lapsed (11–12-aastased) otsustasid, et nemad on pühapäevakooli jaoks liiga suured, ja loobusid. See mõjutas ka nende nooremaid õdesid ja vendi ning nii Ruusmäe koguduse väike, kuid tegus pühapäevakool hääbuski. Noortetööd pole koguduses toimunud. 2013–2015 õppis Leelo Tallinna Ülikoolis ja selle kõrvalt oli väga keeruline lastetööga jätkata. Samas sai külvatud seemet pühade ajal Ruusmäe koolis ja lasteaias, kus sai räägitud, miks me tegelikult peame jõule ja ülestõusmispühi.

Ruusmäe koguduse ja kogukonna naised on olnud usinad kudujad. Aastate jooksul on kootud Etioopia beebidele ligi 2000 mütsi. Üks tubli proua Marje võttis omale eesmärgiks kududa 1000 mütsi ja selle täitis ta umbes nelja aastaga.

Koguduses oli nn kasvuaeg aastatel 2012–2014, kui pühapäevastel teenistusel osales regulaarselt 10–12 inimest. Kuid siis algas langus, ustavad vanakesed hakkasid lahkuma igavikku ja teised tasahilju kaugemale jääma. Lõpuks kahanes kogudus vaid pastori pereks ja paariks ustavaks koguduse liikmeks.

Koroonakriis ei mõjunud Ruusmäe kogudusele hästi. Kirikus koos käia ei saanud, teenistusi vaadati ja kuulati kodus. Ise käis pastoripaar tegemas kodukülastusi. Kui taas kirikusse lubati, siis ei tulnud teenistusele peale pastori pere enam kedagi. Koguduse vanima liikme tervis ei luba enam kodunt välja tulla ja teda külastatakse praegu regulaarselt kaks korda kuus, jagades Jumala sõna ja armulauda.

Sarikute tubli pere on vaatamata ääremaal elamise võludele, valudele ja raskustele heaks eeskujuks kogu metodisti kirikule. Tänu Jumalale nende ustavuse eest!

JANA LAANESER
Kärsa kogudus

Fotod: erakogu

„Kui sina hoolitsed minu omade eest, siis mina hoolitsen sinu omade eest!”

Anton Djurjagin koos abikaasaga. Foto: erakogu

Septembris oma 50. sünnipäeva tähistav Anton on Tallinna koguduse liige ja aktiivne noortetöö juht. Tema juhtimisel tegutseb kiriku juurde kuuluv mittetulundusühing Generation2, mis korraldab laste- ja noortelaagreid nii Gideoni laagrikeskuses kui ka Tallinnas.

Sind teatakse kui aktiivset kristlast – laagrite korraldajat, laste- ja noortetöö tegijat. Aga täna tahaksime rääkida sinu isikust. Kes sa selline oled?

Ma olen pärit tavalisest perekonnast. Mu isa oli meremees, ema töötas nõukogude-aegses varustussüsteemis. Perekond oli ka selles mõttes tavaline, et mu vanemad lahutasid abielu, kui olin 6-7 aastat vana. Ema kasvatas mind üles ja nägi palju vaeva, et minuga tegeleda. Olen Jumalale väga tänulik tema eest.

Kuidas juhtus, et ühinesid kirikuga? Kui vana sa siis olid?

Mind ristiti õigeusu kirikus umbes 10-aastaselt, see toimus kusagil Pihkva oblastis. Peale ristimist osalesin armulaual, mida hästi mäletan. Metodisti kirikusse jõudsin teadlikult juba täiskasvanuna, 1998. aastal. Olin siis 25.

Miks sa ei jäänud tavaliseks reausklikuks, kes lihtsalt käib teenistustel? Kas nägid mingeid vajadusi, millele pidasid vajalikuks reageerida?

See on keeruline küsimus. Piibel näitab, et tavakristlasi pole olemas. Meid on kutsutud kuulutama evangeeliumi kogu maailmale. Seega olen tavaline kristlane ja püüan täita Jumala tahet, minnes sinna, kuhu ta mind juhatab. Mind on selles palju mõjutanud ka mu armas abikaasa, kes tegeles juba lastega ja mina juhatasin kodugruppi. Abikaasa märkas vajadust aidata teismelisi. Läksin koos ühe vennaga tänavale kutseid jagama ja nii sai alguse teismeliste kodugrupp meie kodus.

Kuidas perekond on sinu tegevusele vaadanud? Näib, et olete abikaasaga mõlemad väga aktiivsed. Teil olid siis veel väikesed lapsed?

Seda on meilt sageli küsitud: kuidas saate laste kõrvalt teenida? See pole kunagi lihtne olnud. Lapsed vajavad endiselt meie tähelepanu, ka täiskasvanutena. Saame sellest aru. Oma abikaasat ma armastan iga aastaga enam, nii on ka lastega. Ma püüan nendega enam aega veeta. Usun, et Jumal on andnud meile teenimisameti ja me oleme püüdnud seda täita. Oli üks periood, kui ma juhtisin nädalas 3-4 kodugruppi. Meie lapsed olid alati meie juures. Vahel nad muidugi väsisid ja tekkisid pinged, aga meie puudused on Jumal oma armuga kinni katnud. Ka meie lapsed on kõik Jumala juurde tulnud ja see on suur Jumala arm. Kord arvasin kuulvat Jumala häält: „Kui sina hoolitsed minu omade eest, siis mina hoolitsen sinu omade eest!“ Olen seda ka mujalt kuulnud ja oleme paljudest raskustest Tema abiga üle saanud.

Tavaliselt inimesed töötavad kellast kellani ja siis hoolitsevad enda eest. Mida sa sellest arvad?

See, mida ma teen, meeldib mulle ja ma ei mõtle kellale. Keegi avaldas arvamust, et mul on põnev töö, mis võimaldab uusi asju korraldada. Tegelikult on vahel ka raske olnud, näiteks ühes suvelaagis oli mul igal hommikul soov ära sõita. Raskustes kinnitab Jumal meie usku.

Pärast seda laagrit kõnetas Jumal mind taas: „Kas nägid kõiki imesid, mida ma tegin? Miks sa siis ära sõita tahtsid?“ Sellised hetked on väga olulised, muudavad meid. Kui tegeleme teistega, õpime ise ja saame õnnistatud.

Kui kaua oled neid laagreid korraldanud?

Noortelaagrid toimusid juba varem, aga mina sattusin sinna alles 1998. aastal. Siis paluti mul korraldada üks teenistus. 2002. aastal hakkasin korraldamises kaasa aitama. 2006. aastal tegime algust linnalaagritega, koolivaheaegadel kevadel ja sügisel. Need on väga populaarsed. Varem olid suvised teismeliste ja noortelaagrid koos, kokku umbes

160 osalejat, kuid siis hakkasime neid eraldi korraldama. Eelmisel aastal oli teismeliste laagris 110 ja noortelaagris 120, seega osalejate koguarv suurenes. See oli hea otsus.

Tuleb välja, et olete suure osa suvest laagrites?

Eelmisel aastal oli mu abikaasa kokku seitsmes laagris, mina veidi vähem.

Laagrielu pole nii väsitav, aga pärast laagrit peame mitu päeva taastuma. Oleme kuulnud sageli, et noored on Kristuse juurde tulnud just laagris, eriti muudab neid osalemine korraldavas meeskonnas.

Kuidas sa tegevusi välja mõtled ja kas on raske abilisi leida?

Meeskond on oluline, siis ei väsi üksinda tehes ära. Meil on grupp ustavaid ja olulisi inimesi, kes alati aitavad: Ruslan, Tanja, meie lapsed, Andrei, Julija ja paljud teised. Abiliste hulgas on muusikud, tehnikud ja teismeliste ülevaatajad. Viimasel ajal noored võtavad juba varakult ühendust ja pakuvad end vabatahtlikeks. Laagritesse tulevad ka mittekristlased, kes saavad puudutatud.

Kui laagreid parasjagu pole, siis millega tegeled sel ajal kirikus?

Just eile arutasime projekti 15–19aastastele. Tahaksime seda arendada, et lapsed läheksid pühapäevakoolist edasi teismeliste projekti, ei jääks üksinda. Sealt edasi algab noortetöö. On palju võimalusi kasvuks, selles vanuses tulevad teismelised ja noored tavaliselt usule.

Nad vajavad vastuseid, on avatud, on alati valmis tulema, kui on huvitav. See muudab kirikut.

Kui oleksid ise 14-aastane, mida sa endale soovitaksid?

14-aastaselt olid ajad teised, ma pidin otsustama, mida eluga peale hakata. Ma püüdsin tol ajal elada korralikku elu. Oli head, aga ka halba. See oli nõukogude aeg. 1995. aastal kohtusin oma tulevasega ja eluviis muutus. Täna ma soovitaksin mõelda Jumalale, õppida ning teha sporti. Mul on raske õppimisele pühenduda, aga see on väga vajalik. Täna on noortele väga vaja füüsilist tegevust, sest nad liiguvad vähe. See maksab hiljem kätte.

Fotod: kiriku pildikogu

Kui sul jääb vaba aega, siis millega selle täidad?

Organiseerime midagi põnevat looduses. Koos abikaasaga meeldib väga reisida. Meeldivad pikad autoreisid, näiteks Varssavi kaudu Kesk-Euroopasse.

Tean, et sa joonistad hästi, võiksid kunstnikuks hakata?

Joonistada meeldib, aga et hästi teha, peab olema rohkem võimalusi. Meeldib ka sportimine, näiteks hoki, samuti vaadata mänge.

Tean, et sul on väga lähedased suhted oma lastega. Selliseid suhteid sooviksid paljud oma perre. Mis siis, kui tütar otsustab abielluda?

Ma armastan lapsi ja soovin parimat. Muidugi püüan nõu anda, aga see pole lihtne. Armastus on pime. Minu emotsioonid ei tohiks laste ellu sekkuda. Aga kindlasti tahaks, et säiliks lähedus.

On eriline, kui usk läheb põlvest põlve. Meie lapsed juba teavad seda, mida meie pidime hiljem õppima. Kasvõi seda, mis on armastus. Lastel on eelised: meie eeskuju ja palju muud vajalikku teavet – raamatud, videod jne.

Palju jäi veel rääkimata, kuid lõpuks soovin Jumala õnnistusi sulle, su perele ja teenimistööle!

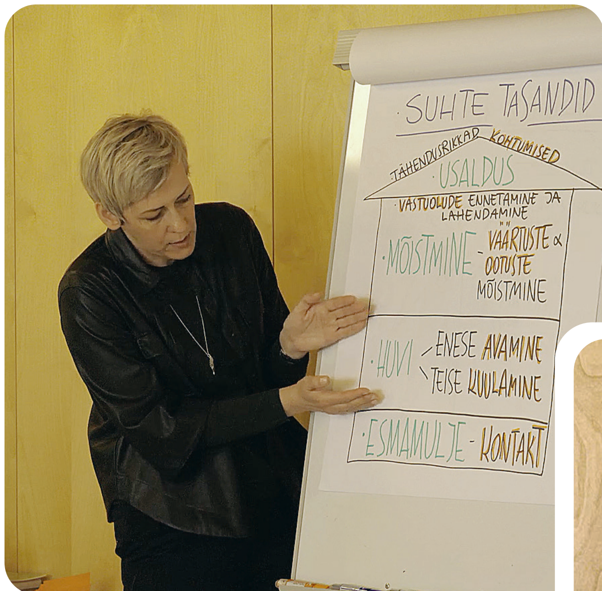
Küsitles JULIA KALAŠNIKOVA

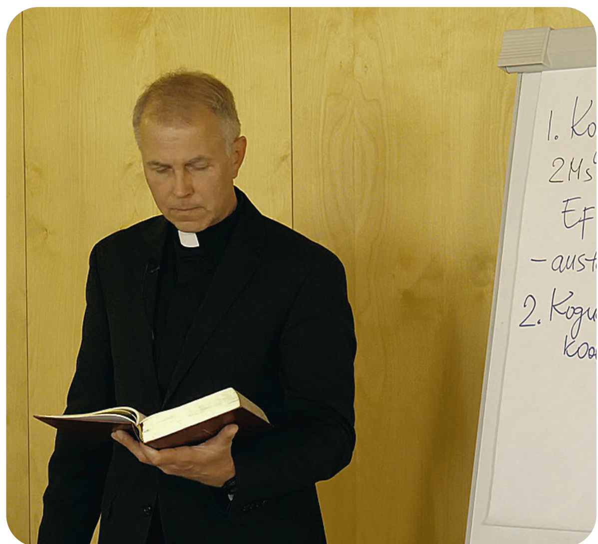

Intervjuu Anton Djurjaginiga

Kasvulava aprillis 2023

28.-29. aprillil 2023 toimus metonoorte kevadine kasvulava EMK Tartu Püha Luuka koguduses. Kohal oli üle Eesti umbes 15 noort, kes õppisid ja arendasid oma suhtlemisoskust. Kasvulava teemaks oli sellel korral „Suhtlemine ja suhted".

Fotod: metonoorte pildikogu

Kahepäevase koolituse jooksul haris noori perekond Tamm. Jana Tamm viis läbi kaks sisulist õppetükki: „Sõnumi ja oma mõtete selge väljendus" ja „Aktiivne kuulamine, enesekehtestamine". Pastor Priit Tamm rääkis noortele suhetest koguduses – Kristuse ihus ning rääkis lahti, mis on kirikus olevate esemete tähtsus (näiteks altar ja kantsel) – mis on nende tähendus ja mõte. Maria Tamm harutas lahti noortele väga aktuaalse teema – suhtlemise *chat*'is.

Muidugi ei puudunud kasvulavalt ka ülistus- ja palveõhtu, põnevad mängud ja vaimulik sõnum. Kevadine kasvulava on suvelaagrite ettevalmistuse avapauk, kus igal aastal komplekteeritakse ka suvelaagrite meeskonnad. Noortelaagrite meeskond peab ise olema vaimulikult küps ning kasvulava on üheks selliseks kohaks, kus noortetöö tegijad saavad võtta aega, et ennast kasvatada.

Ühe mängu kokkuvõttest, kus noored pidid kirja panema, kes või mis neid enim kasvatab, olid levinumad vastused: toit, Jumal, sõbrad, haridus, konfliktid/väljakutsed, ema ja Piibel. Noored õppisid kasvulaval mina-keelt, ümbersõnastamist, konfliktide lahendamist ning erinevaid suhtlemise tehnikaid. Kõik osalejad jäid koolitusega väga rahule. Noored ütlesid, et kasvulava andis palju kinnitust ja uusi mõtteid.

„Kogesin, kuidas Jumal kärpis ja tegi mind emotsionaalselt intelligentsemaks."

„Kasvulaval õppisin veel paremini suhteid üles ehitama."

„Märkan nüüd inimesi rohkem ja kui tekib võimalus, teen selle pingutuse esimesena, et vestlust alustada. Tänu praktikatele kardan ka suhtlemist palju vähem."

„Ma tunnen, et analüüsin oma suhtlust inimestega nüüd rohkem."

„See kasvulava oli täpselt see, mida oli vaja, aitäh selle pingutuse eest, et seda korraldada!"

NAATAN HOLLMAN
Tallinna kogudus

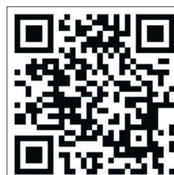
Kasvulava ettekannete salvestusi saad vaadata nende QR koodide abil.

Sõnumi ja mõtete selge väljendamine
JANA TAMM

Suhtlemine *chat*'is
MARIA TAMM

Suhted koguduses
PRIIT TAMM

Aktiivne kuulamisoskus ja enesekehtestamine
JANA TAMM

VÕTMEMÕISTATUS: METODISTLIK TRADITSIOON

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100

1.–15. 18. sajandil tekkis metodism kui … Inglise (anglikaani) Kiriku sees. **16.–34.** Selle evangeelse liikumise kaks juhti, kes mõlemad olid kogu oma elu anglikaani preestrid. **35.–40.** Wesleylik traditsioon nimetab seda terminit Püha Vaimu tööks, mis juhib meid Jumala poole ja suunab meeleparandusele. **41.–53.** … arm on meie pattude andeksandmine, mille on võimaldanud Kristuse lunastustöö. **54.–61.** … arm viib meid üha sügavamalt pühadus-ellu. **62.–81.** Nimeta 43. jutluse pealkiri, mis on pärit 2018. aastal ilmunud eestikeelsest raamatust „John Wesley 52 jutlust“ ja milles on ära toodud wesleyliku traditsiooni armu kolm rõhuasetust. **82.–86.** Varajased metodistid kogunesid omavahel regulaarselt väikestes gruppides, mida nimetati klassideks (*class*) ja osadusgruppideks. Kuidas nimetati osadusgruppe inglise keeles? **87.–90.** Eestimaa Piiskoplik Methodisti Kogudus (*kirjaviis muutmata*) – esimese ametlikult rajatud metodisti koguduse nimi (*lühendatult*). **91.–100**. Praeguse Eesti Metodisti Kiriku peamine ülesanne, mis juhataks inimesi Jumala juurde.

74	1	75	86	78	27	21	25	47	66	79

Inglise metodisti William Boothi (1829–1912) 1878 rajatud sõjaväelise struktuuriga usuühing.

14	44	32	69	74	55	56	63	67	97	42	10	5	40	49	96	33

Suurim protestantlik kogukond maailmas, mis kasvas välja metodistlikust liikumisest.

29	73	46	68	52	34	14	87	26	8	96	11	2	70

Teoloogilise refleksiooni metoodika, mis toetub neljale alustalale: Pühakiri, traditsioon, mõistus ja isiklik kogemus (*inglise k* – The „Wesleyan Quadrilateral“). John Wesley ise ei kasutanud kunagi seda terminit. Termini võttis kasutusele 1964. aastal metodisti teoloog Albert C. Outler.

38	81	82	5	39	34

Esimene metodisti piiskop Põhja-Ameerikas.

100	99	47	64	77	20	17	19

Eesti metodistide poolt asutatud selts (1928), mille eesmärgiks oli aidata ja juhtida õigele teele naisi, kes olid sattunud n-ö „elu hammasrataste vahele“. Selts lähtus oma tegevuses John Wesley „sotsiaalse pühaduse“ printsiibist, mille järgi kristlik pühadus väljendub siin elus kaasinimese teenimises, kannatuste leevendamises ja kurjuse vastu võitlemises.

3	85	83	67	43	17	51	23	86	66	22	45

Eelpoolnimetatud seltsi esimees ja Tallinna II Metodisti koguduse pastor.

LAHENDUS►

71	25	38	85	69	78	81	97	95	17	14

Autor: Toomas Pajusoo

John Wesley lugu

„Appi, tulekahju!“

„Tulekahju, appi!“ karjus kuueaastane John Wesley, kui ta suitsu täis toas voodist välja rabeles. John taipas kiiresti, et on üksi ja leegid tungisid juba uksest sisse, blokeerides tema väljapääsu. John jooksis akna juurde ja õues olevad inimesed märkasid ülakorruse aknal karjuvat poissi. Üks mees ronis teise õlgadele ja jõudis nii aknalaual kössitava lapseni. Poiss sai tulest päästetud. Vaatamata oma kodu kaotamisele kiitis kogu Wesley perekond Jumalat Johni pääsemise eest. Tema ema Susanna otsustas Johni eest erilist hoolt kanda, kuna uskus, et Jumal on teda erilisel eesmärgil hoidnud.

John õppis viis aastat ema käe all nende kodukoolis, 10-aastaselt saadeti ta õppima Londonisse. Wesleyde peres olid vanemad õpetanud ja suunanud oma lapsi regulaarselt Piiblit lugema, kirjakohti pähe õppima ja palveraamatust palveid lugema. Neljapäev oli Johni jaoks nädala parim päev, sest siis oli tal emaga eriline vestluse aeg. Ema otsustas veeta iga nädal ühe tunni iga lapsega kahekesi, hoolimata sellest, kui hõivatud ta oli. John rääkis talle õppimisest ja igapäevastest muredest. Kui Susanna poja edusammudega rahule jäi, läks jutt olulisematele asjadele. Ema südamesooviks oli, et John hoiaks oma mõtted, sõnad ja teod puhtad ja õiged Jumala silmis. John järgis oma vanemate õpetusi.

Püha Klubi

John astus 17-aastaselt 1720. aastal Oxfordi ülikooli. Kuigi ta suhtus õpingutesse tõsiselt, meeldis talle ka tennis, tantsimine, ajaviitekirjandus ja näitlemine – tegevused, mida tema ema võis nimetada ajaraiskamiseks. Pärast kooli lõpetamist naasis John Oxfordi vaimuliku ja õppejõuna. Selleks ajaks oli ta otsustanud Jumala otsimise, Pühakirja uurimise ja puhta elu elamise nimel kõvasti tööd teha. Johni noorem vend Charles oli nüüd Oxfordi üliõpilane. Ta oli hakanud sõpradega igapäevaselt kokku saama, et palvetada ja Piiblit lugeda. John ühines selle rühmaga ja sai selle juhiks. Need kohtumised tekitasid kaasüliõpilastes küsimusi ja kriitikat ning nad hakkasid gruppi kutsuma Pühaks Klubiks. Oma rangete reeglite tõttu anti neile hüüdnimi „metodistid“. Grupp ei lasknud end häirida ja jätkas Piibli uurimist, palvetamist ja abivajajate eest hoolitsemist. Külastati vaeseid, haigeid ja isegi vange, et jagada neile head sõnumit. Mõne aasta pärast tundis John kutsumust viia oma sõnum kaugemale, Ameerika mandrile.

Kardab surma

1735. aastal läks John koos oma venna Charlesiga misjonärina Ameerikasse. Tormise ja eluohtliku reisi ajal avaldas talle sügavat muljet mõnede kaasreisijate rahulik usk.

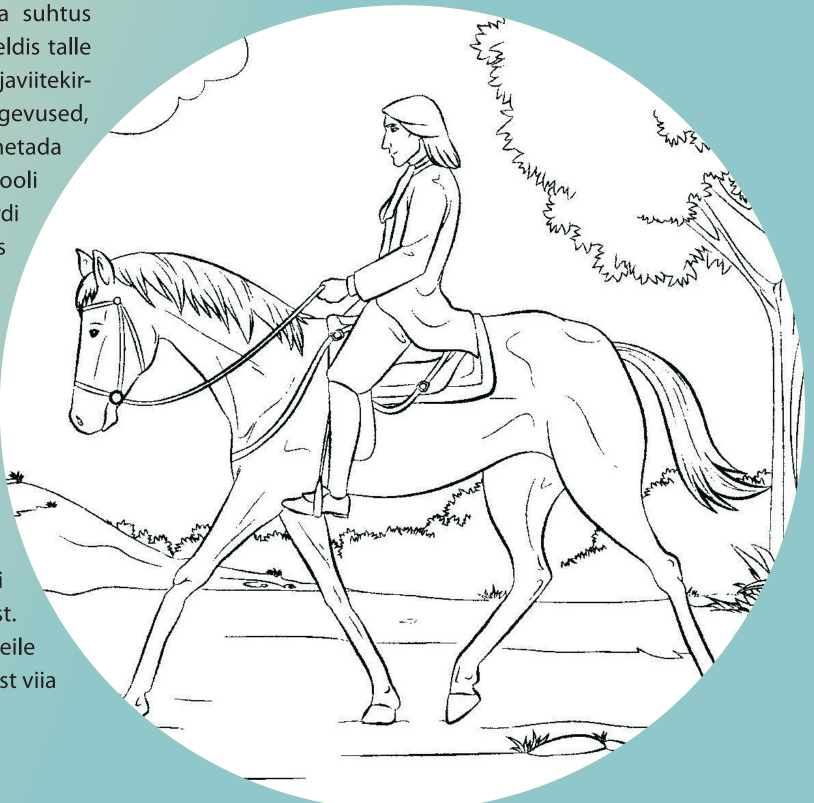

John ise kartis surma ja ei mõistnud nende inimeste usukindlust ja rahu. Ta uuris nende õpetust ja pärast naasmist Londonisse läks ühel õhtul Aldersgate'i tänaval asuva usuühingu koosolekule. Jutlustaja rääkis õigeksmõistmisest usu kaudu, mispeale tundis John oma südant „kummalisel kombel soojenevat“. Ta mõistis, et vajas päästmiseks ja surmakartusest ülesaamiseks isiklikku suhet Kristusega. John jätkas palvetamist ja jutlustamist ning leidis hingerahu – tal oli nüüd päästekindlus.

Püsiv pärand

Oxfordist alguse saanud vendade John ja Charles Wesley juhitud liikumine hakkas levima üle kogu maa. John ratsutas mööda Inglismaad, et võimalikult paljudele inimestele jutlustada. Ta läbis aastas üle 8000 km ja pidas nädalas 15 jutlust, külastades korduvalt ka samu paiku, et kuulutada evangeeliumi neile, kellel polnud läheduses kirikut. John Wesley uskus, et usk Kristusesse on kõik, mida päästmiseks vaja läheb, kuid distsiplineeritud elu ja teenimistöö aitavad meil Jumalat lähedasemalt tunda ja järgida. Metodistide vaated mõjutavad maailma ka tänapäeval.

John Wesley loo pani materjalide põhjal kirja LEA KÜBAR

Alina ja väikese Kristina lugu

Alina elas 23. veebruaril 2022 Ukrainas Zaporižžja linnas. Tema sõnul oli sel päeval rahulik ja miski ei ennustanud talle peatselt algavat sõda. Kell 16.45 sünnitas ta oma väikese tütrekese Kristina ja hommikul ärgates oli elu linnas täiesti teistsugune. Ta kuulis sireene ja nägi aknast liikumas sõjaväemasinaid ning algasid õhuhäired, mille ajaks tuli minna sünnitushaigla keldrisse. Alina ei saanud sünnitusjärgselt isegi istuda ja liikumine oli keeruline, kuid minna tuli. Haiglast kirjutati neid välja, kui Kristina oli neljapäevane. Elu Ukrainas oli võrreldes selle hetkega, kui ta haiglasse läks, totaalselt muutunud. Selleks, et osta leiba ja muud hädavajalikku, pidi minema poodi juba varavalges. Lisaks pidevad õhuhäireid, kui tuli pageda jälle keldritesse või metroosse. Vabatahtlikud aitasid teda, et Kristinal oleks täidetud kõik tema esmased vajadused. Talle toodi mähkmeid ja muud vajalikku.

Alinat valdas hirm. Tema ema on kristlane ja ka ta ise oli käinud lapsena kirikus. Nüüd hakkas ta jälle palvetama ja otsima Jumalat. Kui pisike Kristina oli saanud kahenädalaseks ja Alina enda tervis nii palju paranenud, et ta sai jälle istuda, aitasid kohalikud kristlased sõita tal Zaporižžjast rongiga Poolasse. Sinna oli ta Eestis elav vend organiseerinud vastu transpordi, mis tõi ta Narva. Esimesed nädalad sai ta elada oma venna pruudi juures ja hiljem üüris korteri. Kogu selle segaduse keskel oli ta saanud tuge Jumalalt ja Eestis otsustas ta anda oma elu jälle Jumalale, sai ristitud ja temast sai koguduse liige. Alina tõi välja, et kristlasena on palju kergem läbi minna tõeliselt keerulistest aegadest. Isegi kui sa ei tunne inimesi, siis on sul siiski alati ees ootamas perekond. Kuigi Kristina sünni järgsed nädalad ja kuud olid väga rasked, oli tal alati abi, mida ta vajas. Ukrainas aitas teda sealne kogudus ja Narvas leidis ta samuti endale väga kiiresti vaimuliku kodu. Nii sealne pastor kui ka teised usklikud aitasid teda mööbli ja muu vajalikuga. Ta ei pidanud millestki puudust tundma, sest ta ümber olid õed ja vennad Kristuses. Täna on Alina tagasi oma abikaasa juures ja nad elavad Lvivi linnas. Kodulinna tagasi pöörduda ei ole jätkuvalt võimalik, sest seal on ohtlik. Otsuse naasta tegi ta sellepärast, et olla koos oma mehega.

Alina ja Kristina loo pani kirja TRIIN TARENDI

Alina perega. Foto: erakogu

Tunnistus imelisest hoidmisest

Aili ja Rein Rüütel. Foto: erakogu

14. novembril möödunud aastal olin kiriku aatriumis toimunud heategevusmüügil abiks. Kella 8 paiku õhtul lõpetasime ja olime kaaslastega Jumalale tänulikud müügi kordamineku eest.

Lahkusin positiivses meeleolus kirikust. Väljusin külguksest ja sammusin trepile, et jõuda Narva maanteele. Astudes trepile, tundsin, et pind kaob jalge alt. Ei oskagi seda seletada, aga kukkusin peale väikest õhulendu täies pikkuses 4 astet trepist alla kõnniteele, paremale küljele. Alguses ei julgenud liigutadagi, sest kartsin tulemust – ei ole ma ju enam esimeses nooruses. Vaikselt Jumalat tänades hakkasin siiski ise tasapisi püsti tõusma. Põrutus oli tugev olnud, aga luud-kondid olid terved. See oli tõesti imeline.

Kuna mantel oli tolmuseks saanud, ei hakanud enam rahvast täis kirikusse tagasi minema – kloppisin mantli puhtamaks ja hakkasin tasapisi kodu poole kõndima. Ise kogu aeg imestades, et ikka astun. Parem külg ja käsi läksid pärast seda küll mõneks ajaks üleni sinisekirjuks, aga luud-kondid on siiani terved. Olin tänulik, et Jumal kuulis, sest kukkudes hüüdsin teda appi.

AILI RÜÜTEL, Tallinna kogudus

JEESUS KRISTUS ON SEESAMA EILE JA TÄNA JA IGAVESTI!

Eesti Metodisti Kiriku

SUVEKONVERENTS

03.-06. AUGUST 2023

Osalustasud	ÖÖBIMINE MAJAS			ÖÖBIMINE TELGIS / AUTOS / VÄLJASPOOL LAAGRIT		
	Registreerimine 1.juuni – 30.juuni	Registreerimine 1.juuli – 1.august	1 päev	Registreerimine 1.juuni – 30.juuni	Registreerimine 1.juuli – 1.august	1 päev
Kuni 4-aastane laps	0€	0€	0€	0€	0€	0€
5-12-aastane / pensionär	55€	70€	23€	40€	50€	15€
Alates 13-eluaastast	70€	85€	27€	50€	60€	17€
Pastoripere	90€	105€	tavahind	70€	80€	tavahind

Registreerimine kodulehel

www.metodistikirik.ee

Triin Tarendi: +372 5621 2549

LAAGRIKESKUS GIDEON, AA RAND

HEEBREA 13:8

ISSN 1406-2291